Шуҷоат

Панҷтабор

Ва тарси шумо ва даҳшати шумо бар ҳар ҳайвони ваҳшии замин, ва бар ҳар паррандаи осмон, ва бар ҳар чизе ки бар замин мехазад, ва бар ҳамаи моҳиёни баҳр хоҳад буд; онҳо ба дасти шумо таслим карда мешаванд. Ҳастӣ 9:2

Баъд аз ин ҳодисаҳо каломи Худованд дар рӯъё ба Абром расид ва гуфт: «Эй Абром, натарс; Ман сипари ту ҳастам ва мукофоти бузурги ту». Ҳастӣ 15:1

Ва Худо овози писарро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон ба Ҳоҷар нидо карда, ба вай гуфт: «Эй Ҳоҷар, туро чӣ шудааст? Натарс, зеро Худо овози писарро аз он ҷое ки дар он аст, шунид». Ҳастӣ 21:17

Ва Худованд ҳамон шаб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам ва туро баракат медиҳам ва насли туро ба хотири бандаам Иброҳим афзун хоҳам кард». Ҳастӣ 26:24

Ва рӯзи сеюм, вақте ки онҳо дард карданд, ду писари Яъқуб, Шимъӯн ва Левӣ, бародарони Дино, шамшери худро гирифта, далерона ба шаҳр ҳамла карданд ва ҳамаи мардонро куштанд. Ҳастӣ 34:25

Ва ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар шумо бод, натарсед; Худои шумо ва Худои падаратон ба шумо ганҷе дар халтаҳоятон додааст; ман пули шуморо доштам». Ва Шимъӯнро назди онҳо берун овард. Ҳастӣ 43:23

Ва ӯ гуфт: «Ман Худо ҳастам, Худои падарат; аз рафтан ба Миср натарс; зеро ки Ман дар он ҷо аз ту халқи бузурге хоҳам сохт.» Ҳастӣ 46:3

Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро оё ман дар ҷои Худо ҳастам?» Аммо шумо дар ҳаққи ман бадӣ андешида будед, аммо Худо инро ба некӣ гардонд, то ки имрӯз одамони зиёдеро зинда нигоҳ дорад. Пас, натарсед: Ман шумо ва кӯдакони шуморо ғизо медиҳам». Ва ӯ онҳоро тасаллӣ дод ва бо онҳо меҳрубонона сухан гуфт. Ҳастӣ 50:19-21

Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода, наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод; зеро мисриёнро, ки шумо имрӯз дидаед, дигар то абад нахоҳед дид». Хуруҷ 14:13

Эй Худованд, дар миёни худоён кӣ мисли Ту аст? Кӣ мисли Ту аст, ки дар қудсият ҷалол ёфта, дар ситоиш тарсонҷак аст ва мӯъҷизаҳо нишон медиҳад? Тарс ва даҳшат бар онҳо хоҳад омад; аз бузургии бозуи Ту

онҳо мисли санг ором хоҳанд монд, то даме ки қавми Ту, эй Худованд, убур кунанд, то даме ки қавме ки Ту харидаӣ, аз он убур кунанд. Хуруҷ 15:11,16

Ва ту аз миёни тамоми қавм мардони қобилиятнокро, ки аз Худо метарсанд, мардони росткор ва аз тамаъкорӣ нафрат доранд, интихоб намоӣ; ва онҳоро бар онҳо ҳокими ҳазорон ва садҳо, панҷоҳу панҷоҳ ва даҳҳо таъин намоӣ: Хуруҷ 18:21

Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, зеро Худо омадааст, то шуморо бисанҷад, ва тарси Ӯ пеши назари шумо бошад, то ки шумо гуноҳ накунед». Хуруҷ 20:20

Ман тарси Худро пеши ту хоҳам фиристод ва ҳамаи қавмеро, ки ту назди онҳо меоӣ, нобуд хоҳам кард ва ҳамаи душманонатро ба сӯи ту пушт хоҳам кард. Хуруҷ 23:27

Ҳар кас аз модар ва падари худ битарсад ва рӯзҳои шанбеи Маро риоят кунад. Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Карро лаънат нагӯед ва пеши кӯр монеа нагузоред, балки аз Худои худ битарсед. Ман Худованд ҳастам. Ту пеши мӯйсафед бархез ва рӯи пирро эҳтиром намо ва аз Худои худ битарс: Ман Худованд ҳастам. Левӣ 19:3,14,32

Пас, ба якдигар зулм накунед, балки аз Худои худ битарсед, зеро Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Аз ӯ рибо нагиред ва фоида нагиред, балки аз Худои худ битарсед, то ки бародаратон бо шумо зиндагӣ кунад. Бар ӯ бо зулм ҳукмронӣ накунед, балки аз Худои худ битарсед. Левит 25:17,36,43

Ва Ман ба замин сулҳ хоҳам дод, ва шумо хоб хоҳед кард, ва касе шуморо нахоҳад тарсонд; ва Ман ҳайвонҳои бадро аз замин дур хоҳам кард, ва шамшер аз замини шумо нахоҳад гузашт. Левӣ 26:6

Ва замин чист, хоҳ серҳосил бошад, хоҳ лоғар, хоҳ чӯбе дар он ҷо ҳаст ё не. Ва шумо далер бошед ва аз меваҳои замин биёред. Акнун вақти ангурҳои навпаз буд. Ададҳо 13:20

Фақат бар зидди Худованд исён накунед ва аз мардуми ин замин натарсед, зеро онҳо барои мо ноне ҳастанд: ҳимояи онҳо аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост; аз онҳо натарсед. Ададҳо 14:9

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Аз ӯ натарс, зеро ки Ман ӯро ва тамоми қавм ва заминашро ба дасти ту супурдаам; ва ту бо ӯ ҳамон тавре рафтор хоҳӣ кард, ки бо Сиҳӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, кардаӣ». Ададҳо 21:34

Дар доварӣ ба одамон рӯйбинӣ накунед; балки ба хурду калон гӯш диҳед; аз рӯи одам натарсед; зеро доварӣ аз они Худост; ва даъвоеро, ки барои шумо душвор аст, ба ман биёред, ва ман онро хоҳам шунид. Такрори Шариат 1:17

Инак, Худованд Худои ту ин заминро пеши ту гузоштааст; рафта, онро тасарруф намо, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст; натарс ва ноумед нашав. Он гоҳ ба ту гуфтам: «Аз онҳо натарс ва натарс». Такрори Шариат 1:21,29

Ва ба қавм амр дода, бигӯ: «Шумо бояд аз марзи бародарони худ, банӣ-Эсов, ки дар Сеир сокинанд, убур кунед, ва онҳо аз шумо хоҳанд тарсид; пас, ба худ эҳтиёт бошед: имрӯз Ман тарси шумо ва тарси шуморо бар халқҳое, ки зери тамоми осмон ҳастанд, меандозам, ки хабари шуморо хоҳанд шунид ва аз шумо ба ларза хоҳанд омад ва дар азоб хоҳанд монд» (Такрори Шариат 2:4,25).

Ва Худованд ба ман гуфт: «Аз ӯ натарс, зеро ки Ман ӯро ва тамоми қавмаш ва заминашро ба дасти ту хоҳам супурд; ва ту бо ӯ ҳамон тавре рафтор хоҳӣ кард, ки бо Сиҳӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, кардаӣ. Аз онҳо натарс, зеро ки Худованд Худои ту барои ту хоҳад ҷангид». Такрори Шариат 3:2,22

Хусусан рӯзе, ки ту дар Ҳӯриб дар ҳузури Худованд Худои худ истода будӣ, вақте ки Худованд ба ман гуфт: «Қавмро барои ман ҷамъ кун, ва Ман суханони Худро ба онҳо хоҳам шунавонд, то ки онҳо таълим гиранд, ки аз Ман битарсанд, дар тамоми рӯзҳое ки дар рӯи замин зиндагӣ мекунанд, ва фарзандони худро таълим диҳанд». Такрори Шариат 4:10

Кошки дили онҳо чунин мебуд, ки аз Ман метарсиданд ва тамоми аҳкоми Маро ҳамеша риоя мекарданд, то ки барои онҳо ва барои фарзандонашон то абад некӯ бошад! Такрори Шариат 5:29

То ки ту аз Худованд Худои худ битарсӣ ва ҳамаи қонунҳо ва аҳкоми Ӯро, ки ман ба ту амр медиҳам, риоя кунӣ, ту ва писарат ва писари писарат, тамоми айёми умрат; ва рӯзҳои ту дароз шаванд. Ту аз Худованд Худои худ битарс ва ба Ӯ ибодат намо ва ба номи Ӯ қасам хӯр. Ва Худованд ба мо амр фармуд, ки ҳамаи ин қонунҳоро риоя кунем, то аз Худованд Худои худ битарсем, то ҳамеша барои некӯаҳволии мо бошад, то ки Ӯ моро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз аст. Такрори Шариат 6:2,13,24

Аз онҳо натарс, балки он чиро, ки Худованд Худои ту бо фиръавн ва бо тамоми Миср кард, ба ёд овар: озмоишҳои бузургеро, ки чашмони ту дид, ва нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо ва дасти пурқувват ва бозуи тӯлониро, ки Худованд Худои ту туро бо онҳо берун овард; Худованд Худои ту бо ҳамаи қавме, ки ту аз онҳо метарсӣ, чунин хоҳад кард.» (Такрори Шариат 7:18-19)

Пас, ту аҳкоми Худованд Худои худро риоят кунӣ, то ки бо роҳҳои Ӯ равӣ ва аз Ӯ битарсӣ. Такрори Шариат 8:6

Ва акнун, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, ба ҷуз ин ки аз Худованд Худои худ битарсӣ, бо ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ ва Ӯро дӯст дорӣ ва бо тамоми дилу ҷон ба Худованд Худои худ ибодат кунӣ, аз Худованд Худои худ битарс; Ӯро ибодат намо ва ба Ӯ часпида, ба исми Ӯ қасам хӯр. Такрори Шариат 10:12,20

Ҳеҷ кас наметавонад пеши шумо истодагарӣ кунад, зеро Худованд Худои шумо тарсу ҳароси шуморо бар тамоми замине, ки бар он қадам мегузоред, паҳн хоҳад кард, чунон ки Ӯ ба шумо гуфтааст. Такрори Шариат 11:25

Шумо аз паси Худованд Худои худ равона шавед ва аз Ӯ битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед ва ба овози Ӯ гӯш диҳед, ва Ӯро ибодат кунед ва ба Ӯ часпед. Ва тамоми Исроил бишнаванд ва битарсанд ва дигар чунин бадкорие нахоҳанд кард, ки дар миёни шумост. Такрори Шариат 13:4,11

Ва ту дар ҳузури Худованд Худои худ, дар ҷое ки Ӯ интихоб кунад, то номи Худро дар он ҷо ҷойгир кунад, ушри ғалла, шароб ва равғани худ ва нахустзодагони говон ва гӯсфандони худро бихӯр, то ки ҳамеша аз Худованд Худои худ битарсӣ. (Такрори Шариат 13:24)

Ва тамоми қавм бишнаванд ва битарсанд ва дигар худписандӣ накунанд. Ва ин бо ӯ хоҳад буд, ва ӯ тамоми айёми умри худ онро хоҳад хонд, то ки аз Худованд Худои худ тарсиданро ёд гирад ва ҳамаи суханони ин шариат ва ин аҳкомро риоя кунад ва онҳоро ба ҷо оварад: Такрори Шариат 17:13,19

Вақте ки пайғамбаре ба номи Худованд сухан гӯяд, агар он чизе иҷро нашавад ва амалӣ нашавад, он чизест, ки Худованд нагуфтааст, балки пайғамбар онро бо такаббур гуфтааст; аз ӯ натарс. Такрори Шариат 18:22

Ва онҳое ки боқӣ мондаанд, бишнаванд ва битарсанд ва дигар дар миёни шумо чунин бадиро содир нахоҳанд кард. Такрори Шариат 19:20

Вақте ки шумо барои ҷанг бо душманони худ мебароед ва аспҳо, аробаҳо ва қавмеро аз худатон бештар мебинед, аз онҳо натарсед, зеро Худованд Худои шумо бо шумост, ки шуморо аз замини Миср берун овард. Ва ба онҳо хоҳад гуфт: «Гӯш кунед, эй Исроил, имрӯз барои ҷанг бо душманони худ наздик мешавед; дилҳои шумо суст нашаванд, натарсед ва наларзед ва аз онҳо натарсед; Ва сардорон ба мардум боз хоҳанд гуфт ва хоҳанд гуфт: «Кадом одам тарсончак ва дилшикаста аст?» Бигзор ӯ рафта, ба хонаи худ баргардад, то ки дили бародаронаш ва дили ӯ суст нашавад. Такрори Шариат 20:1,3,8

Ва ҳамаи қавмҳои рӯи замин хоҳанд дид, ки ту бо исми Худованд номида шудаӣ ва аз ту хоҳанд тарсид, агар ту ба ҳамаи суханони ин шариат, ки дар ин китоб навишта шудаанд, риоя накунӣ, то ки аз ин номи пурҷалол ва даҳшатнок, яъне Худованд Худои Ту, битарсӣ; Такрори Шариат 28:10,58

Қавӣ ва далер бош, натарс ва аз онҳо натарс, зеро ки Худованд Худои ту аст, ки бо ту меравад; Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро тарк нахоҳад кард». Ва Мусо Еҳушаъро даъват карда, дар пеши назари тамоми

Исроил ба ӯ гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ту бояд бо ин қавм ба замине равӣ, ки Худованд ба падаронашон қасам хӯрдааст, ки ба онҳо диҳад; ва ту онҳоро ба мерос хоҳӣ гирифт». Ва Худованд ҳамон аст, ки пеш аз ту меравад; Ӯ бо ту хоҳад буд, Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро тарк нахоҳад кард; натарс ва натарс». Ва Ӯ ба Еҳушаъ писари Нун амр дода, гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ту банӣ-Исроилро ба замине ки Ман ба онҳо қасам хӯрдаам, меорӣ ва Ман бо ту хоҳам буд». Такрори Шариат 31:6-8,23

Мардон, занон ва кӯдакон ва ғарибонеро, ки дар дарвозаҳои худ ҳастанд, ҷамъ кун, то ки бишнаванд ва таълим гиранд ва аз Худованд Худои худ битарсанд ва ба ҳамаи суханони ин шариат риоя кунанд; ва фарзандони онҳо, ки чизе намедонанд, бишнаванд ва аз Худованд Худои худ битарсанд, то даме ки шумо дар замине, ки аз Ӯрдун мегузаред, то онро тасарруф кунед, зиндагӣ кунед. Такрори Шариат 31:12-13

Таърих

Қавӣ ва далер бош, зеро заминеро, ки ба падаронашон қасам хӯрда будам, ки ба онҳо диҳам, ба ин қавм мерос хоҳӣ дод. Танҳо қавӣ ва далер бош, то ки мувофиқи тамоми шариат, ки Мусо, бандаи Ман, ба ту амр фармуда буд, амал кунӣ. Аз он ба тарафи рост ё чап нагард, то дар ҳар ҷое ки меравӣ, муваффақ шавӣ. Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош; натарс ва ҳаросон нашав, зеро Худованд Худои ту бо ту аст, дар ҳар ҷое ки меравӣ. Ҳар касе, ки бар зидди фармони ту исён кунад ва ба суханони ту дар ҳар чизе ки ба ӯ амр медиҳӣ, гӯш надиҳад, кушта мешавад; танҳо қавӣ ва далер бош. Еҳушаъ 1:6-7,9,18

Ва ҳамин ки мо ин суханонро шунидем, дилҳои мо об шуданд ва дигар далерии касе аз шумо намонд; зеро ки Худованд Худои шумо дар осмон дар боло ва дар замин дар поён Худост. Еҳушаъ 2:11

То ки тамоми қавми рӯи замин дасти Худовандро бидонанд, ки он пурқудрат аст, ва шумо аз Худованд Худои худ то абад битарсед. Еҳушаъ 4:24

Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва ҳаросон нашав. Ҳамаи қавми ҷангиро бо худ бигир ва бархоста, ба сӯи Ой бирав. Инак, Ман подшоҳи Ой ва қавмаш ва шаҳраш ва заминашро ба дасти ту супурдаам. Еҳушаъ 8:1

Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки Ман онҳоро ба дасти ту супурдаам; ҳеҷ яке аз онҳо дар пеши ту нахоҳад истодагӣ кард». Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон нашавед, қавӣ ва далер бошед, зеро Худованд бо ҳамаи душманони шумо, ки шумо бо онҳо меҷангед, чунин хоҳад кард». Еҳушаъ 10:8,25

Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман ҳамаи онҳоро дар пеши Исроил кушта хоҳам дод; ту аспҳои онҳоро пора-пора хоҳӣ кард ва аробаҳои онҳоро ба оташ хоҳӣ сӯзонд». Еҳушаъ 11:6

Пас, бағоят далер бошед, то ҳар он чиро, ки дар китоби шариати Мусо навишта шудааст, риоя кунед ва ба амал оваред, то ки аз он ба тарафи рост ё чап майл накунед; Еҳушаъ 23:6

Пас, аз Худованд битарсед ва Ӯро бо самимият ва ростӣ ибодат кунед; ва худоёне, ки падарони шумо дар он тарафи наҳр ва дар Миср ибодат мекарданд, аз худ дур кунед ва ба Худованд ибодат кунед. Еҳушаъ 24:14

Ва ман ба шумо гуфтам: «Ман Худованд Худои шумо ҳастам; аз худоёни амӯриён, ки дар замини онҳо зиндагӣ мекунед, натарсед; аммо шумо ба овози ман гӯш надодед». Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар шумо бод; натарсед, нахоҳед мурд». Доварон 6:10,23

Пас, акнун бирав ва дар гӯши қавм эълон кун ва бигӯ: «Ҳар кӣ тарсончак ва тарсончак бошад, бигзор барвақт аз кӯҳи Ҷилъод баргардад». Ва аз қавм бисту ду ҳазор нафар баргаштанд, ва даҳ ҳазор нафар боқӣ монданд». Доварон 7:3

Ва акнун, духтарам, натарс; ман ҳар коре, ки ту мехоҳӣ, бо ту мекунам, зеро тамоми шаҳри қавми ман медонанд, ки ту зани некӯкор ҳастӣ. (Рут 3:11)

Агар шумо аз Худованд тарсед ва ба Ӯ хизмат кунед ва ба овози Ӯ гӯш диҳед ва бар зидди фармони Худованд исён накунед, пас ҳам шумо ва ҳам подшоҳе, ки бар шумо подшоҳӣ мекунад, аз Худованд Худои худ пайравӣ хоҳед кард. Ва Самуил ба қавм гуфт: «Натарсед; шумо ин ҳама бадиро кардаед, аммо аз пайравӣ аз Худованд дур нашавед, балки бо тамоми дили худ ба Худованд хизмат кунед; танҳо аз Худованд битарсед ва бо тамоми дили худ ба Ӯ ростӣ хизмат кунед, зеро бубинед, ки Ӯ барои шумо чӣ қадар корҳои бузурге кардааст». 1 Самуил 12:14,20,24

Ва Шоул аз Довуд метарсид, зеро ки Худованд бо ӯ буд ва аз Шоул дур буд. Аз ин рӯ, вақте ки Шоул дид, ки ӯ хеле оқилона рафтор мекунад, аз ӯ метарсид. Ва Шоул боз ҳам бештар аз Довуд метарсид; ва Шоул ҳамеша душмани Довуд мешуд. 1 Подшоҳон 18:12,15,29

Бо ман бимон, натарс, зеро ҳар кӣ ҷони маро ҷӯяд, ҷони туро ҷӯяд, вале ту бо ман дар амонӣ хоҳӣ буд. (1 Подшоҳон 22:23)

Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Чӣ тавр ту аз даст дароз кардан барои куштани масеҳи Худованд натарсидӣ?» 2 Подшоҳон 1:14

Ва Довуд ба ӯ гуфт: «Натарс, зеро ки Ман ба хотири падарат Йӯнотон ба ту некӣ хоҳам кард ва тамоми замини падарат Шоулро ба ту баргардонам; ва ту ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳӣ хӯрд». 2 Подшоҳон 9:7

Далер бош, ва биёед барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ мардонавор мубориза барем, ва Худованд он чиро, ки ба назараш писанд аст, ба амал хоҳад овард. 2 Подшоҳон 10:12

Ва Абшолӯм ба хизматгоронаш амр дода буд: «Ҳоло, вақте ки дили Амнӯн аз шароб шод мешавад, ва ман ба шумо мегӯям: Амнӯнро бикушед, ӯро бикушед, натарсед; оё ман ба шумо амр нададаам? Далер ва шуҷоъ бошед» (2 Подшоҳон 13:28).

Ва Довуд суханони ин сурудро ба Худованд дар рӯзе гуфт, ки Худованд ӯро аз дасти ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул раҳо кард: Ва ӯ гуфт: «Худованд санги ман ва қалъаи ман ва раҳокунандаи ман аст; Худои санги ман; ба Ӯ таваккал хоҳам кард; Ӯ сипари ман ва шохи наҷоти ман аст, бурҷи баланди ман ва паноҳгоҳи ман, наҷотдиҳандаи ман аст; Ту маро аз зулм наҷот медиҳӣ. Ман Худовандро, ки сазовори ситоиш аст, хоҳам хонд, аз душманонам низ наҷот хоҳам ёфт. Вақте ки мавҷҳои марг маро иҳота карданд, селҳои одамони нопок маро тарсонданд; ғамҳои дӯзах маро иҳота карданд; домҳои марг маро боздоштанд; дар тангӣ ман Худовандро хондам ва ба Худои худ фарёд задам; ва Ӯ овози маро аз маъбади Худ шунид, ва фарёди ман ба гӯши Ӯ расид. 2 Подшоҳон 22:1-7

Худои Исроил гуфт: «Кӯҳи Исроил ба ман гуфт: «Касе ки бар одамон ҳукмронӣ мекунад, бояд одил бошад ва бо тарси Худо ҳукмронӣ кунад». 2 Подшоҳон 23:3

То ки онҳо дар тамоми рӯзҳое, ки дар замине ки Ту ба падарони мо додаӣ, зиндагӣ мекунанд, аз Ту битарсанд. Дар осмон, макони зисти Худ, гӯш кун ва ҳар он чиро, ки бегона ба Ту мехонад, иҷро намо, то ки ҳамаи қавмҳои рӯи замин номи Туро бишносанд ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил тарсанд ва бидонанд, ки ин хонае, ки ман сохтаам, ба номи Ту номида шудааст. 1 Подшоҳон 8:40,43

Ва Илёс ба вай гуфт: «Натарс; бирав ва он чи гуфтӣ, бикун; балки аввал аз он кулчаи хурде барои ман пухта, назди ман биёр ва баъд барои худат ва писарат пухта диҳӣ». 1 Подшоҳон 17:3

Ва фариштаи Худованд ба Илёс гуфт: «Бо ӯ поён фуроед, аз ӯ натарсед». Ва ӯ бархоста, бо ӯ назди подшоҳ фурӯд омад. 2 Подшоҳон 1:15

Ва ӯ ҷавоб дод: «Натарс, зеро онҳое ки бо мо ҳастанд, аз онҳое ки бо онҳо ҳастанд, бештаранд». 2 Подшоҳон 6:16

Аммо онҳо хеле тарсиданд ва гуфтанд: «Инак, ду подшоҳ дар пеши ӯ истодагӣ накарданд; пас чӣ гуна мо истода метавонем?» 2 Подшоҳон 10:4

Пас яке аз коҳинон, ки онҳо аз Сомария бурда буданд, омада, дар Байт-Ил маскан гирифт ва ба онҳо таълим дод, ки чӣ тавр аз Худованд тарсанд. Худованд бо ӯ аҳд баста, ба онҳо амр дода буд: «Аз худоёни дигар натарсед ва ба онҳо саҷда накунед ва ба онҳо ибодат накунед ва ба онҳо қурбонӣ накунед. Балки аз Худованде, ки шуморо бо қудрати бузург ва бозуи дароз аз замини Миср берун овард, аз Ӯ тарсед ва ба Ӯ ибодат кунед ва ба Ӯ қурбонӣ кунед. Ва қонунҳо, дастурҳо, шариат ва амреро, ки Ӯ барои шумо навиштааст, то абад риоя кунед ва аз худоёни дигар натарсед. Ва аҳдеро, ки Ман бо шумо бастаам, фаромӯш накунед ва аз худоёни дигар натарсед. Балки аз Худованд Худои шумо битарсед ва Ӯ шуморо аз дасти ҳамаи душманонатон раҳо хоҳад кард. 2 Подшоҳон 17:28,35-39

Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин бигӯед: Худованд чунин мегӯяд: аз суханоне ки шунидед ва бандагони подшоҳи Ашшур Маро бо онҳо таҳқир кардаанд, натарсед. Инак, Ман ба ӯ бод мефиристам, ва ӯ овозае хоҳад шунид ва ба замини худ бармегардад, ва Ман ӯро дар замини худ бо шамшер хоҳам кушт». 2 Подшоҳон 19:6-7

Ва Ҷадалё ба онҳо ва ба одамонашон қасам хӯрда, гуфт: «Аз бандагони халдейҳо натарсед; дар ин сарзамин сокин шавед ва ба подшоҳи Бобил хизмат кунед; ва ин барои шумо хуб хоҳад буд». 2 Подшоҳон 25:24

Ва овозаи Довуд ба тамоми заминҳо паҳн шуд, ва Худованд тарси ӯро бар ҳамаи халқҳо овард. 1 Вақоеънома 14:17

Эй тамоми замин, пеши Ӯ битарсед; ҷаҳон низ устувор хоҳад буд, то ки наҷунбад. 1 Вақоеънома 16:30

Далер бошед ва барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона рафтор кунем; ва бигзор Худованд он чиро, ки дар назари Ӯ писанд аст, ба амал оварад. 1 Вақоеънома 19:13

Агар ту риояи қонунҳо ва аҳкомеро, ки Худованд ба Мусо дар бораи Исроил амр фармуда буд, риоя кунӣ, муваффақ хоҳӣ шуд: қавӣ ва далер бош; натарс ва ҳаросон нашав. 1 Вақоеънома 22:13

Ва Довуд ба писараш Сулаймон гуфт: «Қавӣ ва далер бош ва ин корро кун, натарс ва ҳаросон нашав, зеро Худованд Худо, Худои ман, бо ту хоҳад буд; Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро тарк нахоҳад кард, то даме ки тамоми кори хизмати хонаи Худовандро ба анҷом нарасонӣ». 1 Вақоеънома 28:20

То ки онҳо аз Ту битарсанд ва бо роҳҳои Ту рафтор кунанд, то даме ки дар замине ки Ту ба падарони мо додаӣ, зиндагӣ кунанд. Пас, Ту аз осмон, аз макони зисти Худ бишнав ва ҳар он чиро, ки бегона ба Ту мехонад, анҷом деҳ, то ки ҳамаи қавмҳои рӯи замин номи Туро бишносанд ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил тарсанд ва бидонанд, ки ин хонае, ки ман сохтаам, ба номи Ту номида шудааст. 2 Вақоеънома 6:31,33

Ва онҳо ҳамаи шаҳрҳои атрофи Ҷарорро зарба заданд, зеро тарси Худованд онҳоро фаро гирифт; ва онҳо ҳамаи шаҳрҳоро тороҷ карданд, зеро ки дар онҳо ғанимати зиёде буд. 2 Вақоеънома 14:14

Ва ҳангоме ки Осо ин суханон ва пешгӯии Ӯдиди набӣ шунид, далер шуд ва бутҳои зиштро аз тамоми замини Яҳудо ва Биньёмин ва аз шаҳрҳое ки аз кӯҳи Эфроим гирифта буд, дур кард ва қурбонгоҳи Худовандро, ки дар пеши айвони Худованд буд, аз нав сохт. 2 Вақоеънома 15:8

Ва тарси Худованд ҳамаи салтанатҳои заминҳои атрофи Яҳудоро фаро гирифт, то ки онҳо бар зидди Еҳӯшофот ҷанг накунанд. 2 Вақоеънома 17:10

Пас, бигзор тарси Худованд бар шумо бошад; эҳтиёт бошед ва ин корро кунед, зеро Худованд Худои мо ҳеҷ гуна шарорате надорад, на рӯйбинӣ ва на гирифтани тӯҳфаҳо». Ва ӯ ба онҳо амр дода, гуфт: «Шумо бо тарси Худованд чунин амал кунед, бо садоқат ва бо дили комил». Ва инак, Амариё, саркоҳин, дар ҳама корҳои Худованд бар шумост; ва Забадия писари Исмоил, сардори хонадони Яҳудо, дар ҳама корҳои подшоҳ. Левиҳо низ дар пеши шумо нозирон хоҳанд буд. Далерона рафтор кунед, ва Худованд бо некӯкорон хоҳад буд». 2 Вақоеънома 19:7,9,11

Ва ӯ гуфт: «Гӯш диҳед, эй тамоми Яҳудо ва сокинони Ерусалим ва подшоҳ Еҳӯшофот! Худованд ба шумо чунин мегӯяд: «Аз ин издиҳоми бузург натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ин ҷанг аз они шумо нест, балки аз они Худост». 2 Вақоеънома 20:15

Шумо дар ин ҷанг ҷанг нахоҳед кард; худро омода кунед, истода, наҷоти Худовандро бо шумо бубинед, эй Яҳудо ва Ерусалим; натарсед ва ҳаросон нашавед; фардо бар зидди онҳо берун равед, зеро Худованд бо шумо хоҳад буд. Ва тарси Худо бар ҳамаи салтанатҳои он кишварҳо буд, вақте ки онҳо шуниданд, ки Худованд бар зидди душманони Исроил ҷангидааст. 2 Вақоеънома 20:17,29

Қавӣ ва далер бошед, аз подшоҳи Ашшур ва аз тамоми издиҳоме, ки бо ӯ ҳастанд, натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро бо мо аз бо ӯ бештар аст: 2 Вақоеънома 32:7

Бархез, зеро ин кор ба ту тааллуқ дорад; мо низ бо ту хоҳем буд; далер бош ва ин корро бикун. Эзро 10:4

Эй Парвардигор, илтимос мекунам, бигзор гӯши Ту ба дуои бандаат ва ба дуои бандагонат, ки мехоҳанд аз номи Ту битарсанд, бодиққат бошад; ва имрӯз, бандаатро, муваффақ гардон ва ба ӯ дар назари ин мард раҳм кун, зеро ман соқии подшоҳ будам. Наҳемё 1:11

Ва ман нигоҳ кардам ва бархостам ва ба ашрофон, сардорон ва ба боқимондаи мардум гуфтам: «Аз онҳо натарсед; Худовандро, ки бузург ва даҳшатнок аст, дар хотир доред ва барои бародарони худ, писарон ва духтарони худ, занон ва хонаҳои худ ҷанг кунед». Наҳемё 4:14

Ва ман гуфтам: «Ин кори шумо хуб нест; оё шумо набояд аз тарси Худои худ рафтор кунед, то аз мазаммати халқҳои душманони мо халос шавед?» Наҳемё 5:9

Ва дар ҳар вилоят ва дар ҳар шаҳр, дар ҳар ҷое ки фармони подшоҳ ва фармони ӯ мерасид, яҳудиён шодӣ ва шодмонӣ, зиёфат ва рӯзи хуш доштанд. Ва бисёре аз мардуми ин сарзамин яҳудӣ шуданд, зеро тарси яҳудиён онҳоро фаро гирифт. Эстер 8:17

Яҳудиён дар шаҳрҳои худ дар тамоми вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш ҷамъ омаданд, то ба онҳое, ки ба онҳо зарар расонидан мехостанд, даст расонанд, ва ҳеҷ кас наметавонист онҳоро тоб орад, зеро тарси онҳо бар тамоми мардум афтод. Ва ҳамаи ҳокимони вилоятҳо, волиён, муовинон ва амалдорони подшоҳ ба яҳудиён кӯмак карданд, зеро тарси Мордахай бар онҳо афтод. Эстер 9:2-3

Шеър

Ва ба одам гуфт: «Инак, тарси Худованд ҳикмат аст, ва аз бадӣ дур шудан хирад аст». Айюб 28:28

Пас, одамон аз Ӯ метарсанд; Ӯ ба касе, ки аз хирадмандӣ бархӯрдор аст, эҳтиром намегузорад. Айюб 37:24

Ӯ аз тарс масхара мекунад ва наметарсад; ва аз шамшер рӯй намегардонад. Айюб 39:22

Бар рӯи замин касе нест, ки мисли ӯ бе тарс офарида шудааст. Айюб 41:33

Бо тарс ба Худованд хизмат кунед ва бо ларз шодӣ кунед. Забур 2:11

Аз даҳ ҳазор нафаре ки маро иҳота кардаанд, наметарсам. Эй Худованд, бархез ва маро наҷот деҳ, эй Худои ман, зеро ки Ту ҳамаи душманонамро ба устухони рухсораҳоям задӣ ва дандонҳои нофармононро шикастӣ. Забур 3:6-7

Аммо ман бо фаровонии раҳмати Ту ба хонаи Ту хоҳам омад, ва бо тарси Ту ба маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард. Забур 5:7

Эй Худованд, онҳоро ба ҳарос андоз, то ки халқҳо бидонанд, ки онҳо танҳо одам ҳастанд. Села. Забур 9:20

Онҳо дар тарси азим буданд, зеро ки Худо дар насли одилон аст. Забур 14:5

Дар назари онҳо шахси нопок паст зада мешавад, вале ӯ онҳоеро, ки аз Худованд метарсанд, эҳтиром мекунад; касе ки ба зарари худ қасам мехӯрад ва тағйир намеёбад. Забур 15:4

Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст; довариҳои Худованд комилан ҳақиқӣ ва одилонаанд. Забур 19:9

Эй касоне ки аз Худованд метарсанд, Ӯро ситоиш кунед; эй тамоми насли Яъқуб, Ӯро ҷалол диҳед; ва аз Ӯ битарсед, эй тамоми насли Исроил. Ситоиши ман аз шумо дар ҷамоати бузург хоҳад буд; Ман назрҳои худро пеши онҳое ки аз Ӯ метарсанд, иҷро хоҳам кард. Забур 22:23,25

Бале, ҳатто агар ман дар водии сояи марг роҳ равам ҳам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва чӯби Ту маро тасаллӣ медиҳанд. Забур 23:4

Сирри Худованд бо онҳое аст, ки аз Ӯ метарсанд, ва Ӯ аҳди Худро ба онҳо ошкор хоҳад кард. Забур 25:14

(Забури Довуд.) Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам? Худованд қуввати ҷони ман аст; аз кӣ тарсам? Ҳарчанд лашкар бар зидди ман хайма занад, дилам наметарсад; ҳарчанд ҷанг бар зидди ман бархезад, ман бо ин эътимод хоҳам дошт. Ба Худованд умед банд, далер бош, ва Ӯ дили туро қавӣ хоҳад кард: мегӯям, ба Худованд умед банд. Забур 27:1,3,14

Эй Худоё, чӣ қадар бузург аст неъмати Ту, ки онро барои онҳое ки аз Ту метарсанд, захира кардаӣ ва онро барои онҳое ки ба Ту таваккал мекунанд, пеши банӣ-одам ба ҷо овардаӣ! Далер бошед, ва Ӯ дили шуморо қавӣ хоҳад кард, эй ҳамаи онҳое ки ба Худованд умед мебанданд. Забур 31:19,24

Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад, бигзор ҳамаи сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд. Инак, чашми Худованд бар онҳое аст, ки аз Ӯ метарсанд, бар онҳое, ки ба раҳмати Ӯ умед мебанданд; Забур 33:8,18

Фariштаи Худованд дар гирду атрофи онҳое, ки аз Ӯ метарсанд, хайма мезанад ва онҳоро наҷот медиҳад. Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд тарсед, зеро ба онҳое, ки аз Ӯ метарсанд, ниёзе нест. Биёед, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед: Ман ба шумо тарси Худовандро таълим медиҳам. Забур 34:7,9,11

Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозира дар мушкилот. Пас, мо наметарсем, ҳатто агар замин аз ҷояш барояд, ва кӯҳҳо ба даруни баҳр бурда шаванд, ва ҳатто агар обҳои он ғурриш кунанд ва ба ларза оянд, ва ҳатто кӯҳҳо аз варами он ба ларза оянд. Села. Забур 46:1-3

Вақте ки касе сарватманд мешавад, вақте ки ҷалоли хонааш афзун мешавад, натарс; зеро вақте ки мемирад, чизе намебарад ва ҷалоли ӯ аз пасаш нахоҳад омад. Забур 49:16-17

Ҳар вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал хоҳам кард. Ба Худо каломи Ӯро ситоиш хоҳам кард, ба Худо таваккал кардам; аз он ки ҷисм метавонад ба ман чӣ кор кунад, наметарсам. Ба Худо таваккал кардам: аз он ки одам метавонад ба ман чӣ кор кунад, наметарсам. Забур 56:3-4,11

Ту ба онҳое ки аз Ту метарсанд, байрақ додаӣ, то ки он ба хотири ростӣ баланд шавад. Села. Забур 60:4

Эй Худо, овози маро дар дуои ман бишнав: ҷони маро аз тарси душман нигоҳ дор. Ва ҳамаи одамон тарсанд ва кори Худоро эълон кунанд, зеро онҳо дар бораи корҳои Ӯ бодиққат фикр хоҳанд кард. Забур 64:1,9

Биёед ва бишнавед, эй ҳамаи тарсгорони Худо, ва ман он чиро, ки Ӯ барои ҷони ман кардааст, эълон хоҳам кард. Забур 66:16

Худо моро баракат хоҳад дод, ва тамоми ақсои замин аз Ӯ хоҳанд тарсид. Забур 67:7
То даме ки офтоб ва моҳ боқӣ аст, аз Ту хоҳанд тарсид, то даме ки насл ба насл вуҷуд дорад. Забур 72:5

Ба ростӣ наҷоти Ӯ ба тарсгорони Ӯ наздик аст, то ки ҷалол дар замини мо сокин бошад. Забур 85:9

Роҳи Худро, эй Худованд, ба ман таълим деҳ, то ки дар ростии Ту қадам гузорам; диламро ба тарси исми Ту муттаҳид гардон. Забур 86:11

Кист, ки қудрати хашми Туро бидонад? Ҳангоме ки тарси Ту ба андозаи он аст, хашми Ту низ ҳамон қадар аст. Забур 90:11

Албатта, Ӯ туро аз доми шикорчӣ ва аз вабои даҳшатнок раҳо хоҳад кард. Ӯ туро бо парҳояш мепӯшонад ва зери болҳояш таваккал хоҳӣ кард. Ростии Ӯ сипар ва пӯшиши ту хоҳад буд. На аз даҳшати шаб; на аз тире, ки рӯзона парвоз мекунад; на аз вабое, ки дар торикӣ роҳ меравад; на аз харобие, ки нисфирӯзӣ нобуд мешавад, на аз он ки дар нисфирӯзӣ нобуд мешавад, натарсӣ. Забур 91:3-6

Худовандро бо ҷалоли қудсият ибодат кунед; аз Ӯ битарсед, эй тамоми замин. Забур 96:9

Пас, халқҳо аз номи Худованд хоҳанд тарсид, ва ҳамаи подшоҳони замин аз ҷалоли Ту хоҳанд тарсид. Забур 102:15

Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст, раҳми Ӯ бар онҳое ки аз Ӯ метарсанд, бузург аст. Мисли он ки падар ба фарзандонаш раҳм мекунад, Худованд ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, раҳм мекунад. Аммо раҳми Худованд бар онҳое ки аз Ӯ метарсанд, аз азал то абад аст, ва адолати Ӯ бар фарзандони фарзандон; Забур 103:11,13,17

Миср аз рафтани онҳо шод шуд, зеро тарси онҳо онҳоро фаро гирифт. Забур 105:38

Ӯ ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, хӯрок додааст; Ӯ ҳамеша аҳди Худро дар хотир хоҳад дошт. Тарси Худованд оғози ҳикмат аст; ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, фаҳми хуб доранд; ҳамду санои Ӯ то абад аст. Забур 111:5,10

Ӯ аз хабари бад наметарсад; дилаш устувор аст ва ба Худованд таваккал мекунад; дилаш мустаҳкам аст, ӯ наметарсад, то даме ки нафси худро бар душманонаш набинад. Забур 112:7-8

Эй касоне ки аз Худованд метарсанд, ба Худованд таваккал кунед; Ӯ мададгор ва сипари онҳост. Ӯ онҳоеро, ки аз Худованд метарсанд, хоҳ хурду хоҳ бузург, баракат хоҳад дод. Забур 115:11,13

Бигзор онҳое ки аз Худованд метарсанд, бигӯянд, ки марҳамати Ӯ то абад аст. Худованд бо ман аст; ман наметарсам: одамизод бо ман чӣ кор карда метавонад? Забур 118:4,6

Сухани Худро ба бандаи Худ, ки ба тарси Ту содиқ аст, устувор гардон. Аз маломати ман, ки ман аз он метарсам, дур кун, зеро довариҳои Ту некӯст. Ман бо ҳамаи онҳое, ки аз Ту метарсанд ва ба онҳое, ки дастурҳои Туро риоя мекунанд, шарик ҳастам. Онҳое, ки аз Ту метарсанд, вақте ки маро мебинанд, шод хоҳанд шуд, зеро ман ба каломи Ту умед бастаам. Онҳое, ки аз Ту метарсанд, ва онҳое, ки шаҳодатҳои Туро медонанд, ба сӯи Ман рӯй оваранд. Ҷисми ман аз тарси Ту меларзад ва ман аз довариҳои Ту метарсам. Забур 119:38,39,63,74,79,120

Худовандро муборак гӯед, эй хонадони Левӣ; эй онҳое ки аз Худованд метарсанд, Худовандро муборак гӯед. Забур 135:20

Ӯ хоҳиши онҳоеро, ки аз Ӯ метарсанд, иҷро хоҳад кард, ва фарёди онҳоро хоҳад шунид ва онҳоро наҷот хоҳад дод. Забур 145:19

Худованд аз онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ва аз онҳое ки ба раҳмати Ӯ умед мебанданд, хушнуд мешавад. Забур 147:11

Аммо ҳар кӣ ба ман гӯш диҳад, дар амонӣ зиндагӣ хоҳад кард ва аз тарси бадӣ ором хоҳад буд. Масалҳо 1:33

Он гоҳ тарси Худовандро хоҳӣ фаҳмид ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт. Масалҳо 2:5

Дар назари худат хирадманд набош, аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав. Вақте ки хоб меравӣ, натарсӣ; балки хоб меравӣ ва хобат ширин хоҳад буд. Аз тарси ногаҳонӣ натарс, ва аз харобии бадкорон, вақте ки он фаро мерасад. Масалҳо 3:7,24-25

Тарси Худованд аз бадӣ нафрат кардан аст; аз ғурур ва такаббур ва роҳи бад ва даҳони каҷрав нафрат дорам. Масалҳо 8:13

Тарси Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас фаҳмиш аст. Масалҳо 9:10

Тарси Худованд рӯзҳоро дароз мекунад, вале солҳои шарирон кӯтоҳ хоҳанд шуд. Масалҳо 10:27

Дар тарси Худованд эътимоди қавӣ аст, ва фарзандонаш паноҳгоҳ хоҳанд дошт. Тарси Худованд чашмаи ҳаёт аст, ки аз домҳои марг раҳоӣ ёбад. Масалҳо 14:26-27

Камтар аз тарси Худованд беҳтар аст аз ганҷи бузург ва заҳмате, ки бо он вуҷуд дорад. Тарси Худованд таълими ҳикмат аст, ва пеш аз шараф фурӯтанӣ аст. Масалҳо 15:16,33

Бо раҳм ва ростӣ гуноҳ пок мешавад, ва бо тарси Худованд одам аз бадӣ дур мешавад. Масалҳо 16:6

Тарси Худованд ба ҳаёт мебарад, ва касе ки онро дорад, сер мешавад ва бадие ба ӯ нахоҳад расид. Масалҳо 19:23

Бо фурӯтанӣ ва тарси Худованд сарват, шараф ва ҳаёт ба даст меояд. Масалҳо 22:4

Бигзор дилат аз гуноҳкорон ҳасад набарад, балки тамоми рӯз аз Худованд тарс дошта бош. Масалҳо 23:17

Писарам, аз Худованд ва подшоҳ битарс, ва бо онҳое ки ба риёкорӣ дода шудаанд, муошират накун. Масалҳо 24:21

Шарирон вақте ки касе таъқиб намекунад, мегурезанд, вале одилон мисли шер далеранд. Масалҳо 28:1

Тарси одам дом меандозад, вале касе ки ба Худованд таваккал кунад, дар амон хоҳад буд. Масалҳо 29:25

Ӯ аз барф барои хонаводааш наметарсад, зеро ки тамоми хонаводааш либоси арғувонӣ пӯшидаанд. Масалҳо 31:21

Ман медонам, ки ҳар коре, ки Худо мекунад, то абад боқӣ хоҳад монд; ҳеҷ чизро ба он гузоштан мумкин нест ва ҳеҷ чизро аз он гирифтан мумкин нест; ва Худо ин корро мекунад, то ки одамон аз Ӯ битарсанд. Воиз 3:14

Зеро дар хобҳои зиёд ва суханони зиёд низ беҳудаҳои гуногун ҳастанд; аммо аз Худо битарс. Воиз 5:7

Кист мисли хирадманд? Ва кӣ таъбири чизеро медонад? Хирадмандии одам чеҳраи ӯро медурахшонад ва ҷасорати чеҳраи ӯро дигаргун мекунад. Агар гунаҳкор сад маротиба бадӣ кунад ва рӯзҳои ӯ дароз шаванд, ман медонам, ки барои онҳое ки аз Худо метарсанд ва аз Ӯ метарсанд, некӯ хоҳад буд: Воиз 8:1,12

Биёед хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: Аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед, зеро ки ин тамоми вазифаи инсон аст. Воиз 12:13

Пайғамбарон

Аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ ба санг дароед ва дар хок пинҳон шавед. Ва онҳо аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ ба сӯрохиҳои сангҳо ва ба ғорҳои замин хоҳанд рафт, вақте ки Ӯ бархезад, то заминро сахт ларзонад. Аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ ба шикофҳои сангҳо ва ба қуллаҳои сангҳои пора-пора дохил шавед, вақте ки Ӯ бархезад, то заминро сахт ларзонад. Ишаъё 2:10,19,21

Бо ҳам машварат кунед, ва он бефоида хоҳад шуд; суханро бигӯед, ва он пойдор нахоҳад монд, зеро ки Худо бо мост. Зеро Худованд бо дасти қавӣ ба ман чунин гуфт ва ба ман дастур дод, ки дар роҳи ин қавм наравам ва гуфт: «Ба ҳамаи онҳое ки ин қавм ба онҳо мегӯянд, иттифоқ нагӯед; аз тарси онҳо натарсед ва натарсед. Худи Худованди лашкарҳоро муқаддас гардонед; ва бигзор Ӯ тарси шумо бошад ва бигзор Ӯ тарси шумо бошад». Ишаъё 8:10-13

Бинобар ин, Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Эй қавми Ман, ки дар Сион сокин ҳастед, аз Ашшур натарсед; ӯ шуморо бо асо хоҳад зад ва асои Худро бар шумо хоҳад бардошт, чунон ки Миср мекард. Зеро ки боз муддати кӯтоҳе хашм ва хашми Ман дар нобудии онҳо қатъ хоҳад шуд». Ишаъё 10:24-25

Ва рӯҳи Худованд, рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи машварат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд, бар ӯ қарор хоҳад гирифт; ва ӯро дар тарси Худованд доварӣ хоҳад кард; ва ӯ аз рӯи нигоҳи чашмонаш доварӣ нахоҳад кард ва аз рӯи шунидани гӯшҳояш мазаммат нахоҳад кард: Ишаъё 11:2-3

Инак, Худо наҷоти ман аст; ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қувват ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст. Ишаъё 12:2

Эй Парвардигор, Ту Худои ман ҳастӣ; Туро баланд хоҳам кард, номи Туро ситоиш хоҳам кард; зеро ки Ту корҳои аҷоиб кардаӣ; нақшаҳои қадимии Ту вафодорӣ ва ростӣ аст. Зеро Ту шаҳрро ба теппае, шаҳри мустаҳкамро ба харобае табдил додаӣ; қасри бегонагон шаҳр нахоҳад буд; он ҳаргиз бино нахоҳад шуд. Аз ин рӯ, мардуми қавӣ Туро ситоиш хоҳанд кард, шаҳри халқҳои даҳшатнок аз Ту хоҳанд тарсид. Ишаъё 25:1-3

Аммо вақте ки фарзандони худро, ки маҳсули дастҳои Ман ҳастанд, дар миёни худ бубинад, онҳо исми Маро тақдис хоҳанд кард ва Қуддуси Яъқубро тақдис хоҳанд кард ва аз Худои Исроил хоҳанд тарсид. Ишаъё 29:23

Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфт: «Мисли шер ва шери ҷавон бар сайди худ ғуррон мекунанд, вақте ки чӯпонони зиёде бар зидди ӯ даъват карда мешаванд, ӯ аз овози онҳо нахоҳад тарсид ва аз садои онҳо шарм нахоҳад дошт; Худованди лашкарҳо низ барои ҷанг барои кӯҳи Сион ва барои теппаи он фурӯд хоҳад омад». Ишаъё 31:4

Ва ҳикмат ва дониш устувории айёми ту ва қуввати наҷот хоҳад буд; тарси Худованд ганҷи ӯст. Ишаъё 33:6

Ба онҳое ки дилашон метарсад, бигӯ: «Қавӣ бошед, натарсед; инак, Худои шумо бо интиқом меояд, Худо бо подош; Ӯ меояд ва шуморо наҷот медиҳад» (Ишаъё 35:4).

Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин бигӯед: Худованд чунин мегӯяд: аз суханоне, ки шунидаӣ, ки бандагони подшоҳи Ашшур Маро дашном додаанд, натарс. Инак, Ман ба ӯ бод мефиристам, ва ӯ овозаеро шунида, ба замини худ бармегардад, ва ӯро дар замини худ бо шамшер фурӯ хоҳам гузошт». Ишаъё 37:6-7

Эй Сион, ки башорат медиҳӣ, ба кӯҳи баланд баро; эй Ерусалим, ки башорат медиҳӣ, овози худро бо қувват баланд кун; онро баланд кун, натарс; ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯ: «Инак Худои шумо!» Ишаъё 40:9

Онҳо ба ҳамсояи худ кӯмак мекарданд; ва ҳар кас ба бародари худ мегуфт: «Далер бош». Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; натарс, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро тақвият хоҳам дод; бале, Ман ба ту кӯмак хоҳам кард; бале, Ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард. Зеро Ман, ки Худованд Худои ту ҳастам, дасти рости туро хоҳам дошт ва ба ту мегӯям: «Натарс, Ман ба ту кӯмак хоҳам кард». Натарс, эй кирми Яъқуб ва мардони Исроил; Ман ба ту кӯмак хоҳам кард, мегӯяд Худованд ва Наҷотдиҳандаи ту, Қуддуси Исроил». Ишаъё 41:6,10,13-14

Аммо акнун Худованде ки туро офаридааст, эй Яъқуб, ва он ки туро ба вуҷуд овардааст, эй Исроил, чунин мегӯяд: «Натарс, зеро ки Ман туро раҳонидам, туро бо номи ту хондам; ту аз они Ман ҳастӣ. Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; насли туро аз шарқ хоҳам овард ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам кард; Ишаъё 43:1,5».

Худованде ки туро офаридааст ва туро аз батн ба вуҷуд овардааст ва ба ту ёварӣ мекунад, чунин мегӯяд: «Эй Яъқуб, бандаи Ман, натарс, ва ту, эй Исорун, ки туро интихоб кардаам. Натарс ва натарс. Оё Ман аз он замон ба ту нагуфтаам ва эълон накардаам? Шумо шоҳидони ман ҳастед. Оё Худое ҷуз ман ҳаст? Бале, Худое нест; Ман касеро намешиносам». Ишаъё 44:2,8

Эй касоне ки адолатро медонанд, эй мардуме ки шариати ман дар дилашон аст, ба ман гӯш диҳед; аз маломати одамон натарсед ва аз таҳқири онҳо натарсед. Зеро ки шабпарак онҳоро мисли либос хоҳад хӯрд ва кирм онҳоро мисли пашм хоҳад хӯрд; аммо адолати ман то абад ва наҷоти ман аз насл ба насл хоҳад буд. Ишаъё 51:7-8

Ман, Ман ҳамонам, ки шуморо тасаллӣ медиҳам; ту кистӣ, ки аз одами миранда метарсӣ, ва аз писари одам, ки мисли алаф хоҳад буд; Ишаъё 51:12

Натарс, зеро хиҷил нахоҳӣ шуд, ва шарманда нахоҳӣ шуд, зеро хиҷил нахоҳӣ шуд, зеро шармандагии ҷавонии худро фаромӯш хоҳӣ кард ва дигар шармандагии бевазании худро ба ёд нахоҳӣ овард. Дар адолат устувор хоҳӣ шуд, аз зулм дур хоҳӣ буд, зеро нахоҳӣ тарсид, зеро он ба ту наздик нахоҳад шуд. Ишаъё 54:4,14

Ва аз кӣ тарсидаӣ ва аз кӣ тарсидаӣ, ки дурӯғ гуфтаӣ ва маро ба ёд наовардаӣ ва дар дили худ нагузоштаӣ? Оё ман аз қадим хомӯш нашудаам ва ту аз ман наметарсӣ? Ишаъё 57:11

Пас, онҳо аз ғарб аз номи Худованд ва аз тулӯи офтоб аз ҷалоли Ӯ хоҳанд тарсид. Вақте ки душман мисли сел биёяд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрақ хоҳад бардошт. Ишаъё 59:19

«Аз чеҳраҳои онҳо натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам», — мегӯяд Худованд. Ирмиё 1:8

Онҳо мисли дарахти нахл ростқавланд, аммо сухан намегӯянд; онҳоро бояд бардошт, зеро онҳо наметавонанд бираванд. Аз онҳо натарс, зеро онҳо наметавонанд бадӣ кунанд ва кори нек кардан ба онҳо низ нест. Кист, ки аз ту натарсад, эй Подшоҳи халқҳо? Зеро ин барои ту хос аст, зеро дар байни ҳамаи хирадмандони халқҳо ва дар ҳамаи салтанатҳои онҳо касе мисли Ту нест. Ирмиё 10:5,7

Ва Ман чӯпононеро бар онҳо таъин хоҳам кард, ки онҳоро чарониданд, ва онҳо дигар наметарсанд ва ноумед нахоҳанд шуд, мегӯяд Худованд. Ирмиё 23:4

Пас, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, мегӯяд Худованд, ва натарс, эй Исроил, зеро инак, Ман туро аз дур ва насли туро аз замини асирӣ наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб бармегардад ва дар оромӣ ва оромӣ хоҳад буд, ва касе ӯро нахоҳад тарсонд. Ирмиё 30:10

Ва ба онҳо як дил ва як роҳ хоҳам дод, то ки онҳо то абад аз Ман битарсанд, барои некӯаҳволии худ ва фарзандонашон баъд аз онҳо. Ва бо онҳо аҳди абадӣ хоҳам баст, ки аз онҳо рӯй нахоҳам гардонд, то ба онҳо некӣ кунам; балки тарси Худро дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт, то ки онҳо аз Ман дур нашаванд. Ирмиё 32:39-40

«Лекин Ман туро дар он рӯз раҳо хоҳам кард, мегӯяд Худованд, ва ту ба дасти касоне ки аз онҳо метарсӣ, супурда нахоҳӣ шуд» (Ирмиё 39:17).

«Аз подшоҳи Бобил, ки аз ӯ метарсед, натарсед; аз ӯ натарсед, мегӯяд Худованд, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, то шуморо наҷот диҳам ва шуморо аз дасти ӯ раҳо кунам». Ирмиё 42:11

Аммо ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс ва эй Исроил, натарс, зеро инак, Ман туро аз дур ва насли туро аз замини асирӣ наҷот хоҳам дод; ва Яъқуб бармегардад ва дар оромӣ ва осудагӣ хоҳад буд, ва касе ӯро нахоҳад тарсонд. Натарс, эй бандаи Ман Яъқуб, мегӯяд Худованд, зеро Ман бо ту ҳастам, зеро Ман ҳамаи халқҳоеро, ки туро ба он ҷо рондаам, пурра нобуд хоҳам кард; аммо Ман туро пурра нобуд нахоҳам кард, балки туро бо андоза ислоҳ хоҳам кард; аммо туро беҷазо нахоҳам гузошт. Ирмиё 46:27-28

Ва ту, эй писари одам, аз онҳо натарс ва аз суханони онҳо натарс, гарчанде ки хорҳо ва хорҳо бо ту бошанд ва ту дар миёни каждумҳо зиндагӣ кунӣ; аз суханони онҳо натарс ва аз нигоҳи онҳо натарс, гарчанде ки онҳо хонадони исёнгар бошанд. Ҳизқиёл 2:6

Пешонии туро мисли санги сахттар аз санги хоро сохтаам; аз онҳо натарс ва аз нигоҳашон натарс, гарчанде ки онҳо хонадони исёнгар ҳастанд. Ҳизқиёл 3:9

Худованд Худо чунин мегӯяд: «Ман бутҳоро нобуд хоҳам кард ва бутҳои онҳоро аз Нӯф нобуд хоҳам кард, ва дигар сарвари замини Миср нахоҳад буд; ва Ман дар замини Миср тарс хоҳам андохт». Ҳизқиёл 30:13

Ва онҳо дигар тӯъмаи халқҳо нахоҳанд шуд, ва ҳайвоноти ваҳшии замин онҳоро нахоҳанд хӯрд, балки онҳо дар амон хоҳанд зист, ва касе онҳоро нахоҳад тарсонд (Ҳизқиёл 34:28).

Баъд аз он онҳо шармандагии худро ва тамоми гуноҳҳои худро, ки бо онҳо бар зидди Ман хиёнат кардаанд, бардоштанд, вақте ки онҳо дар замини худ дар амният зиндагӣ мекарданд ва касе онҳоро натарсонидааст. Ҳизқиёл 39:26

Ман фармон медиҳам, ки дар ҳар салтанати салтанати ман одамон дар пеши Худои Дониёл ларзанд ва битарсанд, зеро ки Ӯ Худои зинда ва то абад устувор аст, ва салтанати Ӯ нобуд нахоҳад шуд, ва салтанати Ӯ то охир устувор хоҳад буд. Дониёл 6:26

Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Натарс, эй Дониёл, зеро аз рӯзи аввале ки ту дили худро барои фаҳмидан ва танбеҳ додан дар назди Худои худ қарор додӣ, суханони ту шунида шуданд ва ман барои суханони ту омадам». Ва гуфт: «Эй марди азизи ман, натарс. Салом бар ту бод, қавӣ бош, бале, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан гуфт, ман қувват гирифтам ва гуфтам: «Бигзор оғоям сухан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидӣ». Дониёл 10:12,19

Баъд аз он банӣ-Исроил бармегарданд ва Худованд Худои худ ва Довуд подшоҳи худро меҷӯянд, ва дар рӯзҳои охир аз Худованд ва некии Ӯ хоҳанд тарсид. (Ҳушъа 3:5)

Эй замин, натарс, шод ва шод бош, зеро ки Худованд корҳои бузурге хоҳад кард. Натарс, эй ҳайвоноти саҳроӣ, зеро ки чарогоҳҳои биёбон месабзанд, зеро ки дарахт меваи худро медиҳад, дарахти анҷир ва ток қуввати худро медиҳанд. Юил 2:21-22

Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман ибрӣ ҳастам ва аз Худованд, Худои осмон, ки баҳр ва хушкиро офаридааст, метарсам». Юнус 1:9

Балки ҳар кас зери токи худ ва зери дарахти анҷири худ хоҳад нишаст, ва касе онҳоро нахоҳад тарсонид, зеро ки даҳони Худованди лашкарҳо инро гуфтааст. (Мико 4:4)

Онҳо хокро мисли мор лесида, мисли кирмҳои замин аз сӯрохиҳои худ берун меоянд; аз Худованд Худои мо метарсанд ва аз Ту метарсанд (Мико 7:17).

Эй Худованд, сухани Туро шунидам ва тарсидам; эй Худованд, кори Худро дар миёни солҳо эҳё кун, дар миёни солҳо эълон кун; дар ғазаб раҳмро ба ёд ор. Ҳабаққ 3:2

Боқимондаи Исроил бадӣ нахоҳанд кард ва дурӯғ нагӯянд; ва забони маккоре дар даҳонашон пайдо нахоҳад шуд, зеро онҳо мехӯранд ва мехобанд, ва касе онҳоро наметарсонад. Дар он рӯз ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Натарс», ва ба Сион: «Дастҳоят суст нашаванд». Сафанё 3:13,16

Он гоҳ Зарубобил ибни Шаалтиил ва Еҳушаъ ибни Йӯсадак, саркоҳин, бо тамоми боқимондаи қавм, ба овози Худованд Худои худ ва ба суханони Ҳаҷҷай пайғамбар, чунон ки Худованд Худои онҳо фиристода буд, итоат карданд ва қавм аз Худованд метарсиданд. Ҳаҷҷай 1:12

Мувофиқи каломе ки Ман бо шумо ҳангоми берун омадан аз Миср аҳд баста будам, рӯҳи Ман дар миёни шумост; натарсед. Ҳаҷҷай 2:5

Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чунон ки шумо дар миёни халқҳо, эй хонадони Яҳудо ва хонадони Исроил, лаънат будед, Ман шуморо наҷот хоҳам дод ва шумо баракат хоҳед буд; натарсед, балки дастҳои шумо қавӣ бошанд. Ҳамчунин ман дар ин рӯзҳо боз фикр кардам, ки ба Ерусалим ва ба хонадони Яҳудо некӣ кунам: натарсед. Закарё 8:13,15

«Писар падари худро ва ғулом оғои худро эҳтиром мекунад; пас, агар ман падар бошам, иззати ман куҷост? Ва агар ман оғо бошам, тарси ман куҷост?» мегӯяд Худованди лашкарҳо ба шумо, эй коҳинон, ки номи маро паст мезанед. Ва шумо мегӯед: «Мо бо чӣ номи Туро паст задаем?» Малокӣ 1:6

Аҳди Ман бо ӯ ҳаёт ва сулҳ буд; ва Ман онҳоро ба ӯ додам, зеро ки ӯ аз Ман метарсид ва аз номи Ман метарсид. Малокӣ 2:5

Аммо барои шумо, ки аз номи ман метарсед, Офтоби адолат бо шифо дар болҳояш тулӯъ хоҳад кард; ва шумо берун хоҳед рафт ва мисли гӯсолаҳои оғил калон хоҳед шуд. Малокӣ 4:2

Инҷилҳо

Аммо дар ҳоле ки ӯ дар ин бора фикр мекард, фариштаи Худованд дар хобаш ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд, аз гирифтани зани худ Марям натарс, зеро ки он чи дар вай ба вуҷуд омадааст, аз Рӯҳулқудс аст». Матто 1:20

Ва ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Он гоҳ бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд. Матто 8:26

Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеҷ чизи пинҳоне нест, ки ошкор нашавад, ва ҳеҷ чизи махфӣ нест, ки маълум нашавад. Ва аз онҳое ки ҷисмро мекушанд, вале қодир нестанд ҷонро бикушанд, натарсед, балки аз Ӯ битарсед, ки қодир аст ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд кунад. Пас, натарсед, шумо аз бисёр гунҷишкон арзишмандтар ҳастед. Матто 10:26,28,31

Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр роҳ рафта, назди онҳо омад. Ва шогирдон ӯро диданд, ки бар баҳр роҳ меравад, ва дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин арвоҳ аст», ва аз тарс фарёд заданд. Аммо Исо дарҳол ба онҳо гуфт: «Ором бошед; ин ман ҳастам; натарсед». Матто 14:25-27

Ҳангоме ки ӯ сухан мегуфт, инак абри дурахшоне онҳоро соя кард; ва инак овозе аз абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам; ба Ӯ гӯш диҳед». Ва шогирдон инро шунида, рӯй ба замин афтоданд ва сахт тарсиданд. Ва Исо наздик омада, онҳоро ламс кард ва гуфт: «Бархезед ва натарсед». Матто 17:5-7

Фаришта ба занон ҷавоб дод: «Натарсед, зеро медонам, ки шумо Исоро, ки маслуб шудааст, меҷӯед». Ва онҳо бо тарс ва шодӣ зуд аз қабр баромаданд ва давида рафтанд, то ба шогирдони Ӯ хабар диҳанд. Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед; равед ба бародаронам бигӯед, ки ба Ҷалил раванд ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид». Матто 28:5,8,10

Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Чаро шумо ин қадар метарсед? Чаро имон надоред?» Марқӯс 4:40

Ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, аз хонаи сардори ибодатхона омада гуфтанд: «Духтарат мурд; чаро боз Устодро ташвиш медиҳӣ?» Ҳамин ки Исо суханони гуфташударо шунид, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс, танҳо имон овар». Марқӯс 5:35-36

Зеро ҳама Ӯро дида, ҳаросон шуданд. Ва дарҳол Ӯ ба онҳо гуфт: «Ором бошед; ин Ман ҳастам; натарсед». Марқӯс 6:50

Юсуф аз Аримот, узви мӯҳтарами Шӯрои Олӣ, ки мунтазири Малакути Худо буд, омад ва бо ҷуръат назди Пилотус даромад ва ҷасади Исоро талаб кард. Марқӯс 15:43

Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Натарс, эй Закарё, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст; ва занат Элизабет бароят писаре хоҳад зоид ва ту ӯро Юҳанно хоҳӣ номид». Фаришта ба вай гуфт: «Натарс, Марям, зеро ки ту дар назари Худо файз ёфтаӣ». Луқо 1:13,30

Ва фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро инак, ман ба шумо муждаи бузурге мерасонам, ки барои ҳамаи мардум хоҳад буд» (Луқо 2:10).

Ва Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, ки шарикони Шимъӯн буданд, низ чунин буданд. Ва Исо ба Шимъӯн гуфт: «Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард». Ва ҳама дар ҳайрат монданд ва Худоро ситоиш карданд ва пур аз тарс шуданд ва гуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷибе дидем». Луқо 5:10,26

Ва ҳамаро тарс фаро гирифт ва онҳо Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст ва Худо қавми Худро тафаққуд кардааст». Луқо 7:16

Ӯ ба онҳо гуфт: «Имони шумо куҷост?» Онҳо бо тарсу ҳарос дар ҳайрат монда, ба якдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба бодҳо ва об фармон медиҳад ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд». Луқо 8:25

Аммо Исо инро шунида, ба вай ҷавоб дод: «Натарс, танҳо имон овар, ва ӯ шифо хоҳад ёфт». Луқо 8:50

Ва Ман ба шумо, дӯстонам, мегӯям: аз онҳое ки ҷисмро мекушанд ва баъд аз он коре карда наметавонанд, натарсед. Аммо Ман ба шумо огоҳ мекунам, ки аз кӣ бояд тарсед: аз Ӯ тарсед, ки баъд аз куштан қудрати ба дӯзах андохтанро дорад; бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ тарсед. Аммо ҳатто мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд. Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунҷишкҳо гаронтар ҳастед. Натарсед, эй рамаи хурд; зеро Падари шумо иродаи онро дорад, ки ба шумо Малакутро диҳад. Луқо 12:4-5,7,32

Вақте ки онҳо тақрибан бисту панҷ ё сӣ стадия қаиқронӣ карданд, Исоро диданд, ки бар баҳр роҳ рафта, ба қаиқ наздик мешавад ва онҳо тарсиданд. Аммо ӯ ба онҳо гуфт: «Ин манам, натарсед» (Юҳанно 6:19-20).

Аммо инак, Ӯ бо ҷасорат сухан мегӯяд, ва онҳо ба Ӯ чизе намегӯянд. Оё ҳокимон дар ҳақиқат медонанд, ки Ин ҳамон Масеҳ аст? Юҳанно 7:26

Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар курраи хар савор шуда меояд. Юҳанно 12:15

Осоиштагиро бо шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам; на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ба шумо медиҳам. Дили шумо набояд хавотир шавад ва натарсад. Юҳанно 14:27

Аъмол

Ва ҳар ҷоро тарс фаро гирифт; ва ҳаввориён мӯъҷизаҳо ва аломатҳои зиёдеро нишон доданд. Аъмол 2:43

Вақте ки онҳо ҷасорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони бесавод ва нодон ҳастанд, дар ҳайрат монданд ва фаҳмиданд, ки онҳо бо Исо буданд. Ва акнун, эй Худованд, таҳдидҳои онҳоро бубинед ва ба бандагони Худ ато фармоед, ки бо тамоми ҷасорати худ каломи Туро баён кунанд. Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, маконе ки дар он ҷамъ омада буданд, ба ларза омад ва ҳамаашон аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро бо ҷасорати худ мегуфтанд. Аъмол 4:13,29,31

Вақте ки Ҳанониё ин суханонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, тарси азиме бар сарашон омад. Ва тамоми калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, тарси азиме бар сарашон омад. Аъмол 5:5,11

Аммо Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна ӯ Худовандро дар роҳ дидааст ва бо ӯ сухан гуфтааст ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза кардааст. Ва ӯ ба исми Худованд Исо далерона сухан ронд ва бо юнониён баҳс кард, аммо онҳо қасд карданд, ки ӯро бикушанд. Он гоҳ калисоҳо дар тамоми Яҳудо, Ҷалил ва Сомария ором шуданд ва обод шуданд; ва дар тарси Худованд ва тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд, шумораи онҳо афзуд. Аъмол 9:27,29,31

Он гоҳ Павлус бархоста, бо дасташ ишора карда, гуфт: «Эй мардони Исроил ва касоне ки аз Худо метарсанд, гӯш кунед». Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далерона гуфтанд: «Лозим буд, ки каломи Худо аввал ба шумо гуфта шавад; аммо азбаски шумо онро рад кардед ва худро сазовори ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, мо ба ғайрияҳудиён рӯ меорем». Аъмол 13:16,46

Пас, муддати тӯлонӣ онҳо дар он ҷо монданд ва дар бораи Худованд далерона сухан меронданд, ва Ӯ ба каломи файзи Худ шаҳодат медод ва ба воситаи онҳо аломот ва мӯъҷизот ато мекард. Аъмол 14:3

Он гоҳ Худованд шабона дар рӯъё ба Павлус гуфт: «Натарс, балки сухан гӯй ва хомӯш набош; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас ба ту ҳамла нахоҳад кард, то ба ту зарар расонад; зеро ки Ман дар ин шаҳр мардуми зиёде дорам» (Аъмол 18:9-10).

Ва ӯ дар ибодатхона далерона сухан рондан гирифт; вақте ки Акило ва Прискила суханони ӯро шуниданд, ӯро назди худ бурданд ва роҳи Худоро ба ӯ муфассалтар фаҳмонданд. Аъмол 18:26

Ва ӯ ба ибодатхона даромада, се моҳ бо ҷасорат сухан ронд ва дар бораи Малакути Худо баҳсу мунозира ва далелҳо овард. Ва ин ба ҳамаи яҳудиён ва юнониён, ки дар Эфсӯс зиндагӣ мекарданд, маълум шуд ва ҳамаро тарс фаро гирифт, ва номи Исои Худованд бузург шуд. Аъмол 19:8,17

«Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҳамаи онҳоеро, ки бо ту мераванд, ба ту додааст». Аъмол 27:24

Ва бародарони он ҷо, чун аз хабари мо хабардор шуданд, то майдони Аппӣ ва Се майхона ба истиқболи мо омаданд; Павлус онҳоро дида, ба Худо шукр гуфт ва ҷасур шуд. Аъмол 28:15

Номаҳо

Аммо Ишаъё бо далерӣ мегӯяд: «Маро касоне ёфтанд, ки Маро наҷустанд, ба онҳое ки Маро напурсиданд, зоҳир шудам» (Румиён 10:20).

Хуб, онҳо аз сабаби беимонӣ шикаста шудаанд, аммо ту бо имон истодаӣ. Мағрур нашав, балки битарс: Румиён 11:20

Зеро ҳокимон на барои корҳои нек, балки барои бадкорон тарсонандаанд. Пас, оё аз қудрат наметарсӣ? Кори некро анҷом деҳ, ва туро таъриф хоҳанд кард: зеро ки ӯ хизматгори Худо барои ту барои некӣ аст. Аммо агар ту кори бад кунӣ, битарс, зеро ки ӯ беҳуда шамшер намебардорад: зеро ки ӯ хизматгори Худост, ки интиқомгиранда аст, то ба бадкорон хашм оварад. Пас, ба ҳама ҳаққи онҳоро диҳед: ба касе ки хироҷ дорад, хироҷ; ба касе ки хироҷ дорад, хироҷ; ба касе ки хироҷ дорад, тарс; ба касе ки тарс дорад, шараф. Румиён 13:3-4,7

Бо вуҷуди ин, эй бародарон, ман ба шумо бо ҷасорати бештар навиштам, то шуморо дар хотир нигоҳ дорам, ба хотири файзе ки Худо ба ман ато кардааст, Румиён 15:15

Агар Тимотиюс биёяд, бохабар бошед, ки ӯ бо шумо бе тарс бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба ҷо меорад, чунон ки ман низ мекунам. 1 Қӯринтиён 16:10

Пас, эй маҳбубон, бо чунин ваъдаҳо, биёед худро аз ҳар гуна ифлосии ҷисм ва рӯҳ тоза кунем ва дар тарси Худо муқаддасиро комил гардонем. Далерии ман ба шумо бузург аст, фахри ман аз шумо бузург аст: ман пур аз тасалло ҳастам ва дар тамоми андӯҳи худ аз ҳад зиёд шод ҳастам. 2 Қӯринтиён 7:1,4

Акнун ман, Павлус, аз шумо бо фурӯтанӣ ва меҳрубонии Масеҳ илтимос мекунам, ки дар ҳузури шумо хоксор ҳастам, аммо дар ғоиб буданам нисбат ба шумо далерона рафтор мекунам. Аммо аз шумо илтимос мекунам, ки ҳангоми ҳузур доштанам бо он эътимоде, ки фикр мекунам нисбат ба баъзеҳое, ки моро мисли ҷисм рафтор мекунанд, далерона рафтор мекунам, далер набошам. 2 Қӯринтиён 10:1-2

Ман гӯё дар бораи сарзаниш гап мезанам, гӯё ки мо заиф будем. Аммо дар ҳар ҷое ки касе ҷуръат дорад (ман аблаҳона мегӯям), ман низ ҷуръат дорам. 2 Қӯринтиён 11:21

Дар Ӯ мо бо имони Ӯ ҷасорат ва эътимод дорем. Эфсӯсиён 3:12

Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед. Эфсӯсиён 5:21

Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарсу ларз, бо самимияти дил, мисли Масеҳ, итоат кунед; Эфсӯсиён 6:5

Ва барои ман, то ки ба ман калом дода шавад, то ки даҳонамро далерона кушоям, то сирри Инҷилро, ки барои он ман сафири занҷирӣ ҳастам, ошкор кунам, то ки дар он ман далерона, чунон ки бояд сухан ронам, сухан ронам. Эфсӯсиён 6:19-20

Ва бисёре аз бародарон дар Худованд, ки аз занҷирҳои ман эътимод пайдо кардаанд, ҷасорати бештаре доранд, ки каломро бе тарс мавъиза кунанд (Филиппиён 1:14).

Мувофиқи интизории самимии ман ва умеди ман, ки дар ҳеҷ чиз шарманда нахоҳам шуд, балки бо тамоми ҷасорат, чунон ки ҳамеша буд, ҳоло низ Масеҳ дар бадани ман бузургӣ хоҳад ёфт, хоҳ бо ҳаёт бошад, хоҳ бо мамот. Филиппиён 1:20

Пас, эй маҳбубонам, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, на танҳо дар ҳузури ман, балки ҳоло боз ҳам бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарсу ларз ба амал оваред. Филиппиён 2:12

Зеро онҳое ки вазифаи диконро хуб истифода кардаанд, барои худ мартабаи хуб ва ҷасорати бузурге дар имоне, ки дар Исои Масеҳ аст, ба даст меоранд (1 Тимотиюс 3:13).

Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро надодааст, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солимро додааст. 2 Тимотиюс 1:7

Аммо баъд аз он ки мо пештар дар Филиппӣ азоб кашида будем ва, чунон ки медонед, бо шармандагӣ моро таҳқир карданд, мо дар Худои худ ҷуръат кардем, ки Инҷили Худоро бо баҳсҳои зиёд ба шумо мавъиза кунем. 1 Таслӯникиён 2:2

Пас, гарчанде ки ман метавонам дар Масеҳ ҷуръати зиёде дошта бошам, ки ба ту кори муносибро амр диҳам, аммо ба хотири муҳаббат аз ту хоҳиш мекунам, ки Павлуси пир ва ҳоло бандии Исои Масеҳ бошам. Филемӯн 1:8-9

Азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, худаш низ ба он шарик шуд, то ки ба воситаи мамот он касеро, ки қудрати маргро дорад, яъне иблисро нобуд кунад ва онҳоеро, ки аз тарси марг тамоми умр дар ғуломӣ буданд, раҳо кунад. Ибриён 2:14-15

Пас, биёед бо ҷуръат ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти зарурӣ файз пайдо кунем. Ибриён 4:16

Пас, эй бародарон, мо ҷуръат дорем, ки бо хуни Исо ба қудс дохил шавем, бо роҳи нав ва зинда, ки Ӯ онро барои мо тавассути парда, яъне ҷисми Худ, тақдис кардааст; Ибриён 10:19-20

Ба дасти Худои зинда афтодан даҳшатнок аст. Ибриён 10:31

Бо имон Нӯҳ, ки аз Худо дар бораи чизҳое ки ҳанӯз намоён набуданд, огоҳ карда шуд, бо тарс барои наҷоти хонаводааш киштие сохт; бо он ҷаҳонро маҳкум кард ва вориси адолате гардид, ки бо имон аст. Бо имон Мусо, вақте ки таваллуд шуд, се моҳ аз ҷониби волидонаш пинҳон карда шуд, зеро диданд, ки ӯ кӯдаки хуб аст; ва аз амри подшоҳ натарсиданд. Ибриён 11:7,23

Пас, мо подшоҳиеро қабул кардем, ки онро ларзонидан мумкин нест, пас биёед файзро дошта бошем, то ки бо он Худоро ба таври писандида бо эҳтиром ва тарси худотарсӣ ибодат кунем: Ибриён 12:28

Бигзор рафтори шумо бе тамаъкорӣ бошад; ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: «Ман туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард», то ки мо бо далерӣ бигӯем: «Худованд мададгори ман аст, ва ман аз он ки одамизод бо ман чӣ хоҳад кард, наметарсам» (Ибриён 13:5-6).

Ба ҳамаи одамон эҳтиром гузоред. Бародариро дӯст доред. Аз Худо тарсед. Подшоҳро эҳтиром кунед. Эй хизматгорон, бо тамоми тарс ба оғоёни худ итоат кунед; на танҳо ба некӯкорон ва фурӯтанон, балки ба бадкирдорон низ. 1 Петрус 2:17-18

Чунон ки Соро ба Иброҳим итоат карда, ӯро оғо меномид; шумо духтарони ӯ ҳастед, ба шарте ки некӣ кунед ва аз ҳеҷ ҳайрат натарсед. Аммо агар шумо барои адолат азоб кашед, хушбахт ҳастед; ва аз тарси онҳо натарсед ва хавотир нашавед; балки Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис кунед ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо сабаби умедеро, ки дар шумост, мепурсад, бо фурӯтанӣ ва тарс ҷавоб диҳед: 1 Петрус 3:6,14-15

Дар ин муҳаббати мо комил шудааст, то ки мо дар рӯзи доварӣ ҷасорат дошта бошем: зеро ки Ӯ ҳаст, мо дар ин ҷаҳон низ ҳастем. Дар муҳаббат тарс нест, балки муҳаббати комил тарсро меронад, зеро тарс азоб дорад. Касе ки метарсад, дар муҳаббат комил нашудааст. 1 Юҳанно 4:17-18

Ваҳй

Ва ҳангоме ки Ӯро дидам, мисли мурда бар пойҳояш афтодам. Ва Ӯ дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: «Натарс; Ман Аввалин ва Охирин ҳастам». Ваҳй 1:17

Аз он чизҳое, ки хоҳӣ аз сар гузаронд, натарс: инак, иблис баъзе аз шуморо ба зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо озмоиш кунад; ва шумо даҳ рӯз азоб хоҳед кашид; то дами марг содиқ бошед, ва Ман ба шумо тоҷи ҳаёт хоҳам дод. Ваҳй 2:10

Ва халқҳо хашмгин шуданд, ва хашми Ту фаро расидааст, ва замони мурдагон фаро расидааст, то ки онҳо доварӣ карда шаванд, ва Ту ба бандагони Худ, пайғамбарон, ва ба муқаддасон, ва ба онҳое ки аз номи Ту, хурду бузург, метарсанд, мукофот диҳӣ, ва онҳоеро, ки заминро нобуд мекунанд, нобуд кунӣ. Ваҳй 11:18

Ва бо овози баланд мегуфт: «Аз Худо тарсед ва Ӯро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварии Ӯ фаро расидааст; ва ба Офаридагори осмон ва замин ва баҳр ва чашмаҳои об саҷда кунед». Ваҳй 14:7

Кист, ки аз Ту натарсад, эй Худованд, ва номи Туро ҷалол надиҳад? Зеро ки танҳо Ту муқаддас ҳастӣ, зеро ҳамаи халқҳо омада, пеши Ту саҷда хоҳанд кард, зеро довариҳои Ту ошкор шудаанд. Ваҳй 15:4

Ва овозе аз тахт баромад, ки мегуфт: «Худои моро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи бандагони Ӯ ва онҳое ки аз Ӯ метарсанд, хурду бузург!» Ваҳй 19:5

Апокриф

«Натарс, эй модари кӯдакон, зеро ки Ман туро интихоб кардаам», — мегӯяд Худованд. 2 Эзро 2:17

Ва вақте ки сухан мегӯяд, натарсед, зеро ки сухан аз анҷом аст ва пояи замин фаҳмида мешавад. 2 Эзро 6:15

Зеро овози ту дар пеши Худои Таоло шунида мешавад, зеро Худои Қодир рафтори одилонаи туро дидааст, ва покии туро низ дидааст, ки аз ҷавониат доштӣ. Ва аз ин рӯ, Ӯ маро фиристод, то ҳамаи ин чизҳоро ба ту нишон диҳам ва ба ту бигӯям: «Тасаллӣ ёб ва натарс». 2 Эзро 6:32-33

Хизмати онҳо бо бод ва оташ донишманд аст; сухани онҳо рост ва суханони онҳо пойдор аст; аҳкоми онҳо қавӣ ва қонуни онҳо даҳшатнок аст; 2 Эзро 8:22

Пас, акнун ғами худро дар худ нигоҳ дор ва бо ҷасорати баланд он чиро, ки ба сарат омадааст, таҳаммул кун. Пас, натарс, дилат наларзад, балки ба дарун рав ва зебоӣ ва бузургии биноро, ба қадри имкон, бубин: 2 Эзро 10:15,55

«Инак, суханони пайғамбариро ба гӯши қавми Ман бигӯ, ки Ман онҳоро ба даҳони ту хоҳам гузошт, мегӯяд Худованд, ва онҳоро дар коғаз навис, зеро онҳо содиқ ва ростқавл ҳастанд. Аз хаёлоти худ натарс, бигзор беэътиноии онҳо туро, ки бар зидди ту сухан мегӯянд, ба ташвиш наандозад. Зеро ҳамаи беимонон дар беимонии худ хоҳанд мурд». 2 Эзро 15:1-4

Инак, Худо худаш довар аст, аз Ӯ битарсед: аз гуноҳҳои худ даст кашед ва гуноҳҳои худро фаромӯш кунед, то ки дигар ба онҳо дахолат накунед; ончунон Худо шуморо берун хоҳад бурд ва аз ҳар ранҷу азоб раҳой хоҳад дод. 2 Эзро 16:67

Натарсед ва шак накунед, зеро Худо роҳнамои шумост, ва роҳнамои онҳое аст, ки аҳком ва дастуроти Маро риоя мекунанд, мегӯяд Худованд Худо, бигзор гуноҳҳои шумо шуморо гарон накунанд ва гуноҳҳои шумо боло нараванд. 2 Эзро 16:75-76

Агар фаровонӣ дошта бошӣ, ба қадри кофӣ садақа деҳ; агар каме дошта бошӣ, аз он каме хайр кардан натарс. Ва натарс, писарам, ки мо камбағал мешавем, зеро сарвати зиёде дорӣ, агар аз Худо битарсӣ ва аз ҳар гуноҳ даст кашӣ ва он чиро, ки дар назари Ӯ писанд аст, анҷом диҳӣ. Тобит 4:8,21

Ва шайтон бӯи онро ҳис мекунад ва мегурезад ва дигар ҳеҷ гоҳ барнамегардад. Аммо вақте ки шумо назди вай меоед, ҳардуятон бархезед ва ба Худои раҳмон дуо гӯед, ки ба шумо раҳм мекунад ва шуморо наҷот медиҳад. Натарсед, зеро вай аз ибтидо барои шумо таъин шудааст; ва шумо ӯро муҳофизат мекунед ва вай бо шумо хоҳад рафт. Ва ман фикр мекунам, ки вай барои шумо фарзандон таваллуд мекунад. Акнун, вақте ки Тубиё ин суханонро шунид, ӯро дӯст дошт ва дилаш ба ӯ пайваст шуд. Тобит 6:17

Аммо ӯ ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро ки бо шумо хуб хоҳад буд; Худоро ситоиш кунед». Тобит 12:17

Ва ӯ ҳаштсола буд, ки биноияшро аз даст дод, ки пас аз ҳашт сол ба ӯ барқарор шуд; ва ӯ садақа дод ва тарси Худованд Худоро афзун кард ва Ӯро ситоиш кард. Ва ҳамаи халқҳо рӯй гардонда, аз Худованд Худои ҳақиқӣ метарсанд ва бутҳои худро дафн мекунанд. Тобит 14:2,6

Он гоҳ Узия ба онҳо гуфт: «Эй бародарон, далер бошед, биёед боз панҷ рӯз сабр кунем, ки дар он вақт Худованд Худои мо ба мо раҳми Худро хоҳад овард, зеро ки Ӯ моро комилан тарк нахоҳад кард». Юдит 7:30

Форсҳо аз далерии ӯ ба ларза омаданд ва Модиён аз истодагарии ӯ тарсиданд. Зеро кӯҳҳо бо об аз таҳкурсии худ меҷунбанд, сангҳо мисли мум дар ҳузури Ту об мешаванд, вале Ту ба онҳое ки аз Ту метарсанд, раҳмдил ҳастӣ. Ва дар айёми Ҷудит ва пас аз маргаш ҳеҷ кас банӣ Исроилро дигар наметарсонд. Ҷудит 16:10,15,25

Эй Худованд, дар хотир дор, дар вақти андӯҳи мо Худро нишон деҳ ва ба ман ҷасорат деҳ, эй Подшоҳи халқҳо ва Худованди ҳама қудратҳо. Эй Худои тавоно аз ҳама болотар, овози ғарибонро бишнав ва моро аз дасти бадкирдорон раҳо кун ва маро аз тарсам раҳо кун. Иловаҳо ба Эстер 14:12,19

Он гоҳ марди одил бо ҷасорати бузурге дар пеши онҳое, ки ӯро озор додаанд ва аз заҳматҳои ӯ ҳисобе нагирифтаанд, хоҳад истод. Ҳикмати Сулаймон 5:1

Зеро касе ки Худованд бар ҳама аст, аз шахсияти касе наметарсад ва аз бузургии касе наметарсад, зеро ки Ӯ хурду бузургро офаридааст ва ба ҳама яксон ғамхорӣ мекунад. Ҳикмати Сулаймон 6:7

Зеро вақте ки одамон бовар намекунанд, ки ту қудрати комил дорӣ, ту қудрати худро нишон медиҳӣ ва дар миёни онҳое, ки инро медонанд, ҷасорати худро зоҳир мекунӣ. Ҳикмати Сулаймон 12:17

Зеро тарс чизе ҷуз хиёнат ба кумакҳое нест, ки ақл пешниҳод мекунад. Ҳикмати Сулаймон 17:12

Тарси Худованд шараф, ҷалол, шодмонӣ ва тоҷи шодмонӣ аст. Тарси Худованд дилро шод мегардонад ва шодӣ, шодмонӣ ва умри дароз мебахшад. Тарси Худованд оғози ҳикмат аст ва он бо мӯъминон дар батни модар офарида шудааст. Тарси Худованд пур аз ҳикмат аст ва одамонро бо меваҳои он пур мекунад. Тарси Худованд тоҷи ҳикмат аст, ки сулҳ ва саломатии комилро барои шукуфоӣ мебахшад; ҳарду тӯҳфаҳои Худоянд ва шодмонии онҳоро, ки Ӯро дӯст медоранд, афзун мекунад. Решаи ҳикмат тарси Худованд аст ва шохаҳои он умри дароз доранд. Тарси Худованд гуноҳҳоро дур мекунад ва дар ҷое ки ҳаст, хашмро дур мекунад. Зеро тарси Худованд ҳикмат ва таълим аст ва имон ва фурӯтанӣ шодмонии Ӯст. Вақте ки шумо камбағал ҳастед, ба тарси Худованд эътимод накунед ва бо дили дугона назди Ӯ наоед. Худро баланд нагир, то ки афтида нашавӣ ва ба ҷони худ шармандаӣ кунӣ, ва Худо асрори туро ошкор кунад ва туро дар миёни

ҷамоат афтонад, зеро ту бо ростӣ ба тарси Худованд наомадаӣ, балки дилат пур аз макр аст. Порчаҳо аз Экклесиастикус 1

Эй касоне, ки аз Худованд метарсанд, ба раҳмати Ӯ мунтазир шавед; ва аз он дур нашавед, ки мабодо фурӯ ғалтед. Эй касоне, ки аз Худованд метарсанд, ба Ӯ имон оваред; ва мукофоти шумо бенатиҷа нахоҳад буд. Эй касоне, ки аз Худованд метарсанд, ба некӣ ва шодӣ ва раҳмати абадӣ умед бандед. Ба наслҳои қадим нигоҳ кунед ва бубинед: оё касе ба Худованд таваккал карда, хиҷолат кашидааст? Ё касе дар тарси Ӯ монда, тарк карда шудааст? Ё киро Ӯ нафрат кардааст, ки Ӯро даъват кардааст? Воиз 2:7-10

Вой бар дилҳои тарсончак ва дастҳои заиф, ва гунаҳкоре ки ду роҳ меравад! (Экклесиастикус 2:12)

Онҳое, ки аз Худованд метарсанд, аз Каломи Ӯ саркашӣ намекунанд; ва онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд, роҳҳои Ӯро риоя мекунанд. Онҳое, ки аз Худованд метарсанд, он чиро, ки ба Ӯ писанд аст, меҷӯянд; ва онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд, аз шариат пур хоҳанд шуд. Онҳое, ки аз Худованд метарсанд, дилҳои худро омода мекунанд ва ҷонҳои худро дар пеши Ӯ фурӯтан мекунанд ва мегӯянд: «Мо ба дасти Худованд меафтем, на ба дасти одамон; зеро ки бузургии Ӯ ҳамон қадар аст, раҳми Ӯ низ ҳамон қадар аст». Экклесиаст 2:15-18

Дар мавриди кафорат, аз илова кардани гуноҳ бар гуноҳ бехабар набошед: Экклесиастик 5:5

Дӯсти содиқ доруи ҳаёт аст; ва онҳое ки аз Худованд метарсанд, ӯро хоҳанд ёфт. (Виклесиастикус 6:16)

Наҷӯед, ки довар бошед, зеро шумо наметавонед аз гуноҳ халос шавед; мабодо ҳар вақт аз шахси қудратмандон битарсед, ки монеае дар роҳи ростии шумо бошад. Бо тамоми ҷони худ аз Худованд битарсед ва аз коҳинони Ӯ эҳтиром кунед. Аз Худованд битарсед ва ба коҳин эҳтиром гузоред ва ба ӯ насибаш диҳед, чунон ки ба шумо амр шудааст: аввалинҳо, қурбонии гуноҳ, тӯҳфаи китфҳо, қурбонии тақдис ва аввалинҳо аз муқаддасот. Воиз 7:6,29,31

Ва бигзор одамони одил бо ту бихӯранд ва бинӯшанд, ва фахри ту дар тарси Худованд бошад. (Экклесиастикус 9:16)

Онҳое, ки аз Худованд метарсанд, тухми устуворанд ва онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд, ниҳоли бошарафанд; онҳое, ки ба шариат аҳамият намедиҳанд, тухми шармандаанд; онҳое, ки аҳкомро вайрон мекунанд, тухми фиребандаанд. Дар байни бародарон, он ки сардор аст, бошараф аст; онҳое, ки аз Худованд дар назари Ӯ метарсанд, низ бошарафанд. Тарси Худованд пеш аз ба даст овардани қудрат аст, аммо дағалӣ ва ғурур аз даст додани он аст. Новобаста аз он ки ӯ сарватманд, ашроф ё камбағал бошад, ҷалоли онҳо тарси Худованд аст. Экклесиастикус 10:19-22

Худованд аз ҳар гуна зиштӣ нафрат дорад; ва онҳое ки аз Худо метарсанд, онро дӯст намедоранд. Ва чашмони Ӯ бар онҳое аст, ки аз Ӯ метарсанд, ва Ӯ ҳар амали инсонро медонад. (Экклесиастикус 15:13,19)

Ва тарси одамиро бар тамоми башар ҷой дод ва ба ӯ ҳукмронӣ бар ҳайвонот ва паррандагон дод. (Экклесиастикус 17:4)

Одами хирадманд аз ҳар чиз метарсад ва дар рӯзи гуноҳ аз хафагӣ эҳтиёт мекунад, вале аблаҳ вақтро риоя намекунад. (Экклесиастикус 18:27)

Агар суханеро шунида бошӣ, бигзор он бо худ бимирад; ва далер бош, туро намешиканад. Тарси Худованд аввалин қадамест, ки бояд аз ҷониби Ӯ қабул карда шавад ва хирад муҳаббати Ӯро ба даст меорад. Тарси Худованд ҳама ҳикмат аст; ва дар ҳама ҳикмат иҷрои шариат ва донистани қудрати Ӯст. Экклесиастикус 19:10,18,20

Касе ки шариати Худовандро риоят мекунад, онро мефаҳмад, ва камоли тарси Худованд хирад аст. (Экклесиастикус 21:11)

Афроди дар баландии баланд нишаста ҳеҷ гоҳ дар муқобили бод истода наметавонанд; ҳамин тавр дили тарсончак дар тасаввуроти аблаҳ наметавонад дар муқобили ҳеҷ тарсе истодагарӣ кунад. Агар ту даҳони

худро бар зидди дӯстат кушода бошӣ, натарс; зеро шояд оштӣ шавад, ба ҷуз аз маломат, ё ғурур, ё ошкор кардани асрор, ё захми хиёнаткор; зеро барои ин ҳама дӯст аз он ҷо меравад. Экклесиастикус 22:18,22

Ва онҳое ки боқӣ мондаанд, хоҳанд донист, ки ҳеҷ чиз беҳтар аз тарси Худованд нест ва ҳеҷ чиз ширинтар аз риояи аҳкоми Худованд нест. (Экклесиастикус 23:27)

Таҷрибаи зиёд тоҷи пиронсолон аст ва тарси Худо ҷалоли онҳост. Тарси Худованд оғози муҳаббати Ӯст ва имон оғози часпидан ба Ӯст. Экклесиастикус 25:6,12

Зани хуб насиби нек аст, ки ба насиби онҳое, ки аз Худованд метарсанд, дода мешавад. Зани бешарм мисли саг ҳисоб карда мешавад, аммо зане, ки шарм дорад, аз Худованд метарсад. Экклесиастикус 26:3,25

Агар касе худро дар тарси Худованд сахт нигоҳ надорад, хонадонаш зуд хароб хоҳад шуд. (Экклесиастикус 27:3)

Марги он марги бад аст, қабр аз он беҳтар аст. Он бар касоне, ки аз Худо метарсанд, ҳукмронӣ нахоҳад кард ва онҳо бо оташи он сӯзонида нахоҳанд шуд. (Экклесиастикус 28:21-22)

Онҳое ки аз Худованд метарсанд, доварӣ хоҳанд ёфт ва адолатро мисли нур афрӯхта хоҳанд кард. (Экклесиастикус 32:16)

Рӯҳи онҳое ки аз Худованд метарсанд, зинда хоҳад монд, зеро умеди онҳо дар Наҷотдиҳандаи онҳост. Ҳар кӣ аз Худованд метарсад, натарсад ва натарсад, зеро ки Ӯ умеди ӯст. (Vaiz 34:13-14)

Эй Худованд, Худои ҳама, ба мо раҳм кун ва моро бубин; ва тарси Худро бар ҳамаи халқҳое, ки Туро намеҷӯянд, фирист. Дасти Худро бар халқҳои бегона боло кун, то онҳо қудрати Туро бубинанд. (Вокол 36:1-3)

Сарват ва қувват дилро болида мегардонад, аммо тарси Худованд аз ҳардуи онҳо болотар аст; дар тарси Худованд камӣ нест ва ба кӯмак ниёз нест. Тарси Худованд боғи пурсамар аст ва Ӯро аз ҳама ҷалол фаро мегирад. (Ecclesiasticus 40:26-27)

Аз ҳукми марг натарсед, онҳоеро, ки пеш аз шумо буданд ва баъд аз шумо буданд, ба ёд оред, зеро ин ҳукми Худованд бар тамоми башар аст. (Экклесиастикус 41:3)

Ва аз ӯ марди раҳмдилеро берун овард, ки дар назари тамоми башар писанд омад, Мусо, ки маҳбуби Худо ва одамон буд ва хотираи ӯ муборак аст. Ӯро ба авлиёи пурҷалол монанд кард ва ӯро бузург гардонд, то душманонаш аз ӯ битарсиданд. Бо суханони худ мӯъҷизаҳоро қатъ кард ва ӯро дар назари подшоҳон пурҷалол гардонд ва барои қавми худ ба ӯ фармон дод ва қисмате аз ҷалоли худро ба ӯ нишон дод. Экклесиаст 45:1-3

Сеюмӣ дар ҷалол Финеес писари Элъозор аст, зеро ки ӯ дар тарси Худованд рашк дошт ва бо далерии баланд бархост, вақте ки қавм баргаштанд ва барои Исроил оштӣ карданд. (Экклесиастикус 45:23)

Ва аз ин рӯ Ту тарси Худро дар дилҳои мо ҷой додаӣ, то ки мо номи Туро бихонем ва Туро дар асирӣ ситоиш кунем, зеро мо тамоми гуноҳҳои падарони худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, ба ёд овардаем. Он ки нур мефиристад ва он меравад, онро боз мехонад ва он бо тарс ба Ӯ итоат мекунад. Борух 3:7,33

Акнун шумо дар Бобил худоёни нукра ва тилло ва чӯбро хоҳед дид, ки бар китфҳояшон бардошта мешаванд ва халқҳоро метарсонанд. Бо ин шумо медонед, ки онҳо худо нестанд, бинобар ин аз онҳо натарсед. Бо ин шумо метавонед бидонед, ки онҳо худо нестанд, бинобар ин аз онҳо натарсед. Занони ҳайздор ва занони ҳомиладор қурбониҳои онҳоро мехӯранд; бо ин чизҳо шумо метавонед бидонед, ки онҳо худо нестанд; аз онҳо натарсед. Пас, медонед, ки онҳо худо нестанд, аз онҳо натарсед, пас ба мо ҳеҷ гоҳ маълум нест, ки онҳо худо ҳастанд: бинобар ин аз онҳо натарсед. Номаи Ирмиё 1: 4,16,23,29,65,69

Ва акнун мо бо тамоми дили худ Туро пайравӣ мекунем, аз Ту метарсем ва рӯи Туро меҷӯем. Дуои Азарё 1:18

Эй Парвардигор, Худои Қодири Мутлақ аз падарони мо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва аз насли одилони онҳо, ки осмон ва заминро бо тамоми зебу зинати он офаридаӣ; баҳрро бо каломи амри Худ бастаӣ; умқро бастаӣ ва онро бо номи даҳшатнок ва пурҷалоли Худ мӯҳр кардаӣ; ҳама аз Ӯ метарсанд ва дар пеши қудрати Ту меларзанд; зеро бузургии ҷалоли Туро таҳаммул кардан мумкин нест ва таҳдиди хашми Ту нисбат ба гунаҳкорон муҳим аст; аммо ваъдаи меҳрубононаи Ту ченнашаванда ва нофаҳмо аст; зеро Ту Худованди олӣ ҳастӣ, ки раҳми бузург, пурсабр, хеле меҳрубон ва аз бадии одамон тавба мекунӣ. Ту, эй Парвардигор, мувофиқи некии бузурги Худ ба онҳое, ки бар зидди Ту гуноҳ кардаанд, тавба ва бахшиш ваъда додаӣ; ва аз раҳмати бепоёни Худ ба гунаҳкорон тавба таъин кардаӣ, то онҳо наҷот ёбанд. Пас, эй Парвардигор, ки Худои одилон ҳастӣ, ба одилон тавба таъин накардаӣ, мисли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ки бар зидди Ту гуноҳ накардаанд; аммо Ту тавбаро ба ман, ки гунаҳкор ҳастам, таъин кардӣ, зеро ман аз шумораи регҳои баҳр зиёдтар гуноҳ кардаам. Эй Парвардигор, гуноҳҳои ман зиёд шудаанд, гуноҳҳои ман зиёд шудаанд, ва ман сазовори он нестам, ки баландии осмонро бубинам ва бубинам, зеро гуноҳҳои зиёдам. Ман бо бандҳои оҳанини зиёд хам шудаам, ки сарамро боло карда наметавонам ва ҳеҷ раҳоӣ надорам, зеро ки хашми Туро ба вуҷуд овардаам ва дар пеши Ту бадӣ кардаам. Ман иродаи Туро накардаам ва аҳкоми Туро риоя накардаам: ман корҳои зиштро муқаррар кардаам ва гуноҳҳои зиёд кардаам. Акнун ман зонуи диламро хам мекунам ва аз Ту илтиҷо мекунам. Ман гуноҳ кардам, ман гуноҳ кардам ва ба гуноҳҳои худ эътироф мекунам: бинобар ин, бо фурӯтанӣ аз Ту илтиҷо мекунам, маро бубахш, эй Парвардигор, маро бубахш ва маро бо гуноҳҳои ман нобуд накун. Ба ман то абад хашмгин нашав, зеро ки бадиро барои ман нигоҳ медорӣ; ва маро ба поёни замин маҳкум накун. Зеро Ту Худо ҳастӣ, ҳатто Худои онҳое ки тавба мекунанд. ва Ту тамоми некиҳои Худро дар ман нишон хоҳӣ дод, зеро маро, ки нолозим ҳастам, бо раҳмати бузурги Худ наҷот хоҳӣ дод. Аз ин рӯ, ман Туро дар тамоми рӯзҳои умрам то абад ситоиш хоҳам кард, зеро ки ҳамаи қудратҳои осмон Туро ситоиш мекунанд ва ҷалоли Ту то абад аст. Омин. Дуои Менашше 1:1

Пас, аз суханони одами гунаҳкор натарс, зеро ки ҷалоли ӯ аз пору ва кирмҳо хоҳад буд. 1 Маккабис 2:62

Дар аъмоли худ ӯ мисли шер буд ва мисли шербачае, ки барои сайди худ ғуррон мекард. Зеро ки Ӯ бадкоронро таъқиб мекард ва онҳоро меҷуст ва онҳоеро, ки қавми Ӯро озор медоданд, сӯзонд. Аз ин рӯ, бадкорон аз тарси Ӯ ақибнишинӣ карданд ва ҳамаи бадкорон ба изтироб афтоданд, зеро ки наҷот дар дасти Ӯ муваффақ шуд. Ӯ инчунин подшоҳони зиёдеро ғамгин кард ва Яъқубро бо аъмоли худ шод гардонд ва ёдгории ӯ то абад муборак аст. 1 Маккабис 3:4-7

Зеро пирӯзии ҷанг дар шумораи зиёди лашкар нест; балки қувват аз осмон меояд. Онҳо бо ғурур ва беадолатӣ бар зидди мо меоянд, то моро ва занону фарзандони моро нобуд кунанд ва моро ғорат кунанд: аммо мо барои ҷони худ ва қонунҳои худ мубориза мебарем. Аз ин рӯ, худи Худованд онҳоро дар пеши назари мо сарнагун хоҳад кард; ва шумо аз онҳо натарсед. 1 Маккабис 3:19-22

Он гоҳ тарси Яҳудо ва бародаронаш сар шуд ва даҳшати азим бар халқҳои атрофашон фаро расид: 1 Маккавей 3:25

Аммо онҳое, ки хона месохтанд, ё бо занҳои номзад, ё токзор мешинонданд, ё метарсиданд, ба онҳое, ки ӯ амр дод, ки мувофиқи шариат ҳар кас ба хонаи худ баргардад. 1 Маккабис 3:56

Он гоҳ Яҳудо ба мардоне, ки бо ӯ буданд, гуфт: «Аз издиҳоми онҳо натарсед ва аз ҳамлаи онҳо натарсед. Ба ёд оред, ки чӣ тавр падарони мо дар Баҳри Сурх наҷот ёфтанд, вақте ки фиръавн онҳоро бо лашкар таъқиб мекард» (1 Маккабис 4:8-9).

Пас аз ин, Яҳудо бо лашкараш аз таъқиби онҳо баргашт ва ба мардум гуфт: «Аз ғанимат чашмгурусна нашавед, зеро ҷанге пеши мост ва Горгиас ва лашкараш дар ин ҷо, дар кӯҳ дар паҳлӯи мо ҳастанд; аммо акнун бар зидди душманони мо истода, онҳоро мағлуб кунед ва баъд аз ин шумо метавонед ғаниматҳоро бо ҷасорат ба даст оред» (1 Маккабис 4:16-18).

Аз ин рӯ, ӯ дар миёни ҷанг бо ҷасорат ба ӯ ҳамла кард ва аз дасти рост ва аз дасти чап зарба зад, то ки онҳо аз ҳарду тараф аз ӯ ҷудо шаванд. 1 Маккабис 6:45

Худо бар шумо марҳамат кунад ва аҳди Худро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, бандагони содиқи Худ баста буд, ба ёд оред; ва ба ҳамаи шумо диле ато кунад, ки ба Ӯ хизмат кунед ва иродаи Ӯро бо ҷасорати нек ва ақли ихтиёрӣ иҷро кунед; 2 Маккабис 1:2-3

Ва дуо чунин буд: «Эй Худованд, Худованд Худо, Офаридгори ҳама чиз, ки тарсончак ва қавӣ ва одил ва раҳим ва ягона ва меҳрубон Подшоҳ ҳастӣ, 2 Маккабис 1:24».

Вақте ки ӯ дар он ҷо бо посбонони худ дар атрофи ганҷина ҳозир буд, Худованди арвоҳ ва Шоҳи тамоми қудратҳо арвоҳи бузургеро ба вуҷуд овард, ки ҳамаи онҳое, ки гумон мекарданд бо ӯ биёянд, аз қудрати Худо дар ҳайрат монданд ва беҳуш шуданд ва сахт тарсиданд (2 Маккабис 3:24).

Аммо онҳо Худовандро, ки ба таври мӯъҷизавӣ макони худро ҷалол дода буд, ситоиш карданд: зеро маъбаде, ки каме пештар пур аз тарс ва изтироб буд, вақте ки Худованди Қодир зоҳир шуд, пур аз шодӣ ва шодӣ буд. 2 Маккабис 3:30

Ва барои онҳое, ки ҷавонанд, ки барои қонунҳои шарафманд ва муқаддас бо омодагӣ ва далерона бимиранд, намунаи ибрате бигузоред. Ва вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, фавран ба сӯи азоб рафт. Онҳое, ки ӯро ба тағйир додани иродаи нек роҳнамоӣ карданд, каме пештар ӯро ба нафрат бурданд, зеро суханони пешгӯӣ, чунон ки онҳо фикр мекарданд, аз ақли ноумедӣ сар зада буданд. Аммо вақте ки ӯ омода буд бо захм бимирад, нолиш кард ва гуфт: «Ба Худованде, ки дониши муқаддас дорад, маълум аст, ки гарчанде ман метавонистам аз марг раҳо шавам, ҳоло дарди дарднокро дар баданам бо задан таҳаммул мекунам; аммо дар рӯҳ ман розӣ ҳастам, ки ин чизҳоро аз сар гузаронам, зеро ман аз ӯ метарсам». Ва ин мард мурд ва марги худро ҳамчун намунаи шуҷоати бузург ва ёдгории фазилат на танҳо барои ҷавонон, балки барои тамоми миллаташ гузошт. 2 Маккабис 6:28-31

Ва бо ҷасорат гуфт: «Инҳоро аз осмон гирифтам; ва барои қонунҳои Ӯ ман онҳоро нафрат дорам; ва умедворам, ки онҳоро аз ӯ боз қабул кунам». Ба тавре ки подшоҳ ва онҳое, ки бо ӯ буданд, аз ҷасорати ҷавон ҳайрон шуданд, зеро ӯ дардҳоро ба назар намегирифт. Аммо модар аз ҳама бештар аҷиб ва сазовори хотираи гиромӣ буд: зеро вақте ки ҳафт писарашро дар як рӯз кушта дид, бо ҷасорати хуб инро таҳаммул кард, зеро умеде, ки ба Худованд дошт. Бале, вай ҳар яки онҳоро бо забони худ, пур аз рӯҳҳои далерона насиҳат мекард ва бо дили мардона андешаҳои занонаи худро бедор мекард ва ба онҳо гуфт: 2 Маккабис 7:11-12, 20-21

Аз ин азобдиҳанда натарс, балки, ки сазовори бародарони худ ҳастӣ, марги худро бигир, то ки ман туро бо раҳм бо бародаронат боз қабул кунам. 2 Маккабис 7:29

Онҳое, ки тарсиданд ва ба адолати Худо боварӣ надоштанд, гурехтанд ва худро раҳо карданд (2 Маккабис 8:13).

Пас Маккавей мардони худро то шаш ҳазор нафар ҷамъ овард ва онҳоро насиҳат кард, ки аз душман натарсанд ва аз издиҳоми бузурги бутпарастон, ки ба онҳо ноҳақ омада буданд, натарсанд; балки мардонавор мубориза баранд, 2 Маккавей 8:16

Пас, вақте ки ӯ онҳоро бо ин суханон далер гардонд ва барои қонун ва ватан омода буд, ки бимирад, лашкари худро ба чор қисм тақсим кард; ва бародарони худро, ки сардорони ҳар як гурӯҳ буданд, бо худ муттаҳид кард, аз ҷумла Шимъӯн, Юсуф ва Йӯнотон ва ба ҳар кадоме 1500 нафар дод. 2 Маккабис 8:21-22

Аммо онҳое, ки бо Маккавей буданд, бо ҷасорат ва далерӣ қалъаро чор рӯз муҳосира карданд. Бо вуҷуди ин, дар рӯзи панҷум субҳ бист ҷавони ҳамроҳи Маккавей, ки аз куфргӯӣ ба хашм омада буданд, мардонавор ба девор ҳамла карданд ва бо ҷасорати шадид ҳар касеро, ки бо онҳо дучор шуда буданд, куштанд. 2 Маккавей 10:33,35

Ва ниҳоят онҳо урдугоҳро аз тарс ва шӯриш пур карданд ва бо муваффақият рафтанд. 2 Маккабис 13:16

Зеро дар замонҳои пеш, вақте ки онҳо бо ғайрияҳудиён омехта намешуданд, ӯро ба яҳудият муттаҳам мекарданд ва бо тамоми қувва барои дини яҳудиён ҷисм ва ҷони худро зери хатар мегузошт. Аммо азбаски

зарбаи ӯ аз сабаби шитоб аз даст рафт, издиҳом низ ба дарҳо давид, ӯ бо ҷасорат ба девор давид ва худро дар байни қабрҳои онҳо бо мардонагӣ ба замин партофт. 2 Маккабис 14:38,43

Аз ин рӯ, ӯ ба қавми худ насиҳат мекард, ки аз омадани бутпарастон бар зидди онҳо натарсанд, балки кӯмакеро, ки дар замонҳои пеш аз осмон гирифта буданд, ба ёд оранд ва акнун пирӯзӣ ва кӯмакеро, ки аз ҷониби Худои Қодир ба онҳо меояд, интизор шаванд (2 Маккабис 15:8).

Аз суханони Яҳудо, ки хеле хуб буданд ва метавонистанд онҳоро ба шуҷоат барангезанд ва дилҳои ҷавононро рӯҳбаланд кунанд, тасаллӣ ёфта, онҳо қарор доданд, ки хайма назананд, балки бо ҷасорат ба онҳо ҳамла кунанд ва бо мардонагӣ масъаларо бо низоъ баррасӣ кунанд, зеро шаҳр, маъбад ва маъбад дар хатар буданд. 2 Маккабӣ 15:17

Пас, акнун, эй Худованди осмон, фариштаи некро пеши мо фирист, то онҳоро тарсонад ва ба онҳо даҳшат оварад; ва бо қудрати бозуи худ бигзор онҳое, ки бар зидди қавми муқаддаси Ту меоянд, то куфр гӯянд, ба даҳшат афтанд. Ва ӯ бо ин хотима дод. 2 Маккабис 15:23-24

Ҳанӯх

Ва Ӯ ба ман ҷавоб дод ва гуфт: «Натарс, эй Ҳанӯх, эй марди одил ва котиби адолат! Ба ин ҷо наздик шав ва овози маро бишнав». Ҳанӯх 15:1

Эй одилон, аз гунаҳкорон натарсед; зеро ки Худованд онҳоро боз ба дасти шумо хоҳад супурд, то ки шумо онҳоро мувофиқи ҳавасҳои худ доварӣ кунед. Ҳанӯх 95:3

Пас, натарсед, эй касоне ки ранҷу азоб кашидаед; Зеро шифо насиби шумо хоҳад буд, ва нури дурахшон шуморо равшан хоҳад кард, ва овози оромиро аз осмон хоҳед шунид. Ҳанӯх 96:3

Ва Ӯ бар ҳамаи одилон ва муқаддасон аз миёни фариштагони муқаддас посбононро таъин хоҳад кард, то онҳоро мисли гавҳараки чашм нигоҳ доранд, то даме ки ба ҳама бадӣ ва ҳама гуноҳ хотима диҳад, ва агар одилон хоби тӯлонӣ кунанд, онҳо аз ҳеҷ чиз наметарсанд. Ҳанӯх 100:5

Эй фарзандони осмон, ба осмон нигоҳ кунед ва ба ҳар амали Худои Таоло диққат диҳед ва аз Ӯ битарсед ва дар ҳузури Ӯ бадӣ накунед. Ҳанӯх 101:1

Эй ҷонҳои одил, натарсед ва умед дошта бошед, эй онҳое ки дар адолат мурдаед. Ҳанӯх 102:4

Ва акнун, эй одилон, натарсед, вақте ки гунаҳкоронро мебинед, ки дар роҳҳои худ қавӣ ва муваффақ мешаванд; бо онҳо шарик нашавед, балки аз зулми онҳо дурӣ ҷӯед, зеро шумо шарики лашкарҳои осмон хоҳед буд. Ҳанӯх 104:6

Ҷашер

Ва Метушолаҳ дар назари Худо росткор рафтор кард, чунон ки падараш Ҳанӯх ба ӯ таълим дода буд; ва ӯ низ дар тамоми умри худ ба банӣ-одам ҳикмат, дониш ва тарси Худоро таълим медод, ва аз роҳи нек на ба рост ва на ба чап нагашт. (Ёшер 4:3)

Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ҳамаи душманони мо ба дасти мо таслим карда мешаванд ва шумо метавонед бо онҳо ҳар чи мехоҳед, рафтор кунед». Яшер 7:36

Ва подшоҳ омада, дар пеши Сорой нишаст ва инак, фариштаи Худованд бар онҳо истода буд ва ба Сорой зоҳир шуда, ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки Худованд дуои туро шунид». Яшер 15:20

Дар он вақт Худованд бори дигар дар Ҳеброн ба Абром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Натарс, мукофоти ту дар пеши Ман хеле бузург аст, зеро Ман туро тарк намекунам, то он даме ки туро афзун накунам ва туро баракат надиҳам ва насли туро мисли ситорагон дар осмон гардонам, ки онҳоро чен кардан ва шумурдан

мумкин нест. Ва Ман ба насли ту ҳамаи ин заминҳоеро, ки ту бо чашмони худ мебинӣ, хоҳам дод, ба онҳо мероси абадӣ хоҳам дод, танҳо қавӣ бош ва натарс, пеши ман роҳ рав ва комил бош». Ёшер 16:20-21

Ва фариштаи Худованд ӯро дар ҷое, ки вай гурехта буд, дар назди чоҳе ёфт ва ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки Ман насли туро афзун хоҳам кард, зеро ки ту писаре хоҳӣ зоид ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт; акнун назди хонумаш Сорой баргард ва зери дасти ӯ итоат кун». (Ёшер 16:34)

Ва Худованд ба Шайтон гуфт: «Оё ту ба бандаи Ман Иброҳим чунин назар кардӣ? Зеро дар рӯи замин касе мисли ӯ нест, ки пеши назари Ман марди комил ва росткор бошад, ки аз Худо метарсад ва аз бадӣ дурӣ меҷӯяд; ба ҳаёти Ман қасам, агар ба ӯ гӯям: «Писари худро Исҳоқро пеши ман биёр», ӯ ӯро аз ман бознамедошт, алалхусус агар ба ӯ гӯям, ки аз гӯсфандон ё говонаш қурбонии сӯхтанӣ пеши назари ман биёрад». Яшер 22:54

Дар он вақт Худованд ба Иброҳим зоҳир шуд ва аз осмон ӯро нидо кард ва ба ӯ гуфт: «Дастатро бар писар нагузор ва бо ӯ коре накун, зеро акнун медонам, ки ту аз Худо метарсӣ, бо ин кор, ва аз писари худ, ягона писари худ, аз ман дареғ надорӣ». Ёшер 23:69

Ва касе мисли Иброҳим аз Худо тарсида набуд, зеро ки ӯ аз ҷавониаш аз Худои худ метарсид ва ба Худованд хизмат мекард ва дар тамоми ҳаёташ, аз кӯдакӣ то рӯзи маргаш, бо ҳамаи роҳҳои ӯ рафтор мекард. Яшер 26:34

Ва тарси Яъқуб ва тарси ӯ ба бародараш Эсов афтод, зеро Эсов аз он чизе, ки фариштагони Худо бо Эсов карда буданд, аз Яъқуб сахт метарсид ва хашми Эсов бар Яъқуб ба меҳрубонӣ табдил ёфт. Ва вақте ки Эсов дид, ки Яъқуб ба сӯи ӯ медавад, ӯ низ ба сӯи ӯ давид ва ӯро ба оғӯш гирифт ва ба гарданаш афтод ва онҳо бӯсиданд ва гиристанд. Ва Худо тарс ва меҳрубониро ба Яъқуб дар дили мардоне, ки бо Эсов омада буданд, гузошт ва онҳо низ Яъқубро бӯсиданд ва ӯро ба оғӯш гирифтанд. Ва инчунин Элифаз, писари Эсов, бо чор бародараш, писарони Эсов, бо Яъқуб гиристанд ва ӯро бӯсиданд ва ӯро ба оғӯш гирифтанд, зеро тарси Яъқуб ба ҳамаи онҳо афтода буд. Ёшер 32:55-58

Акнун дар бораи онҳо ором бошед ва тарсҳои худро аз худ дур кунед, балки ба Худованд Худои мо таваккал кунед ва аз Ӯ дуо гӯед, то моро дастгирӣ кунад ва моро раҳо кунад ва душманони моро ба дасти мо таслим кунад. Ва Яҳудо ба Шимъӯн ва Левӣ ва ҳамаи бародаронаш гуфт: «Қувват гиред ва писарони далер бошед, зеро Худованд Худои мо бо мост, аз онҳо натарсед». Яшер 34:56,59

Ва Худованд дуоҳои Исҳоқ ва Яъқубро шунид ва дилҳои ҳамаи ин мушовирони подшоҳонро аз тарсу ҳароси бузурге пур кард, ки онҳо якдилона гуфтанд: «Оё имрӯз шумо аблаҳ ҳастед ё дар шумо фаҳме нест, ки бо ибриён ҷанг мекунед ва чаро имрӯз аз нобудии худ лаззат мебаред?» Инак, ду нафари онҳо бе тарсу ҳарос ба шаҳри Шакем омаданд ва тамоми сокинони шаҳрро куштанд, ки касе бар зидди онҳо истодагарӣ накард ва чӣ гуна шумо метавонед бо ҳамаи онҳо ҷанг кунед?» Ва подшоҳон рӯй гардонданд ва аз писарони Яъқуб худдорӣ карданд, зеро онҳо ҷуръат накарданд, ки ба онҳо наздик шаванд, то бо онҳо ҷанг кунанд, зеро онҳо аз онҳо сахт метарсиданд ва дилҳояшон аз тарси онҳо дар онҳо об шуд. Яшер 35:2-3,23

Ва тарсу ҳарос аз сабаби писарони Яъқуб дилҳои онҳоро фаро гирифт ва аз онҳо сахт тарсиданд ва онҳо ақибнишинӣ карда, пеши онҳо ба шаҳр гурехтанд ва писарони Яъқуб онҳоро то дарвозаи шаҳр таъқиб карданд ва дар шаҳр ба онҳо дучор шуданд. Ва тақрибан ҳаштод мард ва зан ҳанӯз аз девори шаҳр боло рафтанд ва ҳама Яҳудоро иҳота карданд ва Худованд тарси Яҳудоро дар дилҳои онҳо ҷой дод, ки онҳо натавонистанд ба ӯ наздик шаванд. Ва ин марди тавоно, пас аз он ки Яҳудоро зад, аз тарси Яҳудо ҷонашро фидо кард ва пойҳояш ба девор лағжиданд ва дар миёни писарони Яъқуб, ки дар зери девор буданд, афтод ва писарони Яъқуб ӯро заданд ва куштанд. Яшер 39:8,35,39

Ва ҳамаи сокинони шаҳрҳои канъониён ва ҳамаи онҳое, ки дар он тарафи Урдун буданд, аз писарони Яъқуб сахт метарсиданд, зеро онҳо гуфтанд: «Инак, бо мо низ ҳамон тавре ки бо ин шаҳрҳо карда шуд, карда мешавад; зеро кист, ки метавонад ба қуввати бузурги онҳо муқобилат кунад?» (Ёшер 40:10)

Акнун писарам, Юсуф, писарам, ба Худованд умед банд ва ба Ӯ мунтазир бош ва натарс, зеро Худованд бо туст, Ӯ туро аз ҳама ранҷу азоб раҳо хоҳад кард. Бархез писарам, бо оғоёнат ба Миср рав ва натарс, зеро Худованд бо туст, писарам. Ва ӯ ба Юсуф сухан гуфтанро давом дод ва хомӯш монд. Яшер 42:39-40

Акнун, писарам, фарзандонат ва фарзандонатро таълим деҳ, ки аз Худованд тарсанд ва бо роҳи нек, ки Худованд Худои туро писандида бошад, бираванд, зеро агар ту роҳҳои Худованд ва аҳкоми Ӯро риоя кунӣ, Худованд низ аҳди Худро бо Иброҳим бо ту риоя хоҳад кард ва ба ту ва насли ту ҳамеша некӣ хоҳад кард. (Ёшер 47:8)

Ту надидаӣ, ки корҳои ҳукумати Мисрро ӯ бе он ки аз фиръавн, хоҷааш пурсад, танзим кунад; ту надидаӣ, ки ӯ дар тамоми мисриён тарсонида бошад. (Ёшер 52:16)

Ва нисфирӯзӣ Юсуф мардонро даъват кард, ки бо Бинёмин пеши ӯ биёянд, ва ин мардон ба сардори хонаи Юсуф дар бораи нуқрае, ки дар халтаҳояшон баргардонида шуда буд, хабар доданд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Хуб хоҳад буд, натарсед». Ва бародарашон Шимъӯнро назди онҳо овард. Яшер 53:4

Ва Яҳудо ба Юсуф гуфт: «Ту ва қавмат бояд аз ман битарсӣ; ба ҳаёти Худованд қасам, ки агар ман як бор шамшерамро берун кашам, онро дигар ғилоф нахоҳам кард, то он даме ки имрӯз тамоми Мисрро кушам; ва ман аз ту сар карда, бо фиръавни оғои ту ба анҷом хоҳам расонд». Яшер 54:10

Ва Яҳудо, вақте ки баъзе аз бародаронашро дид, ки тарсиданд, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо метарсед, дар ҳоле ки файзи Худо бо мост?» Ва вақте ки Яҳудо дид, ки тамоми мардуми Миср бо фармони Юсуф онҳоро иҳота кардаанд, то онҳоро тарсонанд, танҳо Юсуф ба онҳо амр дод ва гуфт: «Ба ҳеҷ яке аз онҳо даст нарасонед». Яшер 54:42

Инак, каломи Худованд ба ӯ расид: «Бо тамоми аҳли байти худ ба Миср рав ва дар он ҷо бимон, аз рафтан ба Миср натарс, зеро ки Ман дар он ҷо туро халқи бузурге хоҳам сохт». Ва Яъқуб дар дили худ гуфт: «Ман меравам ва писарамро мебинам, ки оё тарси Худояш дар дили ӯ дар миёни ҳамаи сокинони Миср ҳанӯз ҳаст?» Ва Худованд ба Яъқуб гуфт: «Аз Юсуф натарс, зеро ӯ то ҳол беайбии худро нигоҳ медорад, то ба ман хизмат кунад, чунон ки дар назари ту писанд аст, ва Яъқуб аз писараш хеле шод шуд». Яъқуб 55:2-4

Ва то бидонанд, ки Худованд дар Миср ба хотири қавми Худ Исроил чӣ кор хоҳад кард, то ки банӣ-Исроил аз Худованд Худои аҷдодони худ битарсанд ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ рафтор кунанд, худашон ва насли онҳо дар тамоми айём. Яшер 63:8

Ва Худованд дар ӯрдугоҳи подшоҳон тарси азиме ба вуҷуд овард, то ки тарси банӣ-Исроил онҳоро фаро гирад. Ва тамоми мардуми Миср бадии банӣ-Исроилро диданд, бинобар ин тамоми мисриён аз банӣ-Исроил сахт метарсиданд, зеро онҳо қудрати бузурги онҳоро дида буданд ва ҳеҷ яке аз онҳо намурдааст. Яшер 64:36,49

Аммо дояҳо аз Худо метарсиданд ва ба подшоҳи Миср ва суханони ӯ гӯш намедоданд, ва вақте ки занони ибрӣ писар ё духтарро барои доя таваллуд мекарданд, доя ҳар коре, ки барои кӯдак лозим буд, мекард ва ӯро зинда мегузошт; дояҳо ҳамеша ҳамин тавр мекарданд. (Ёшер 66:27)

Ва Мусо аз Худованд Худои падаронаш метарсид, то ки назди вай наояд ва чашмонашро ба вай наандохт. Ва Мусо тамоми умри худ аз Худованд Худои худ метарсид ва Мусо бо тамоми дилу ҷонаш дар пеши Худованд бо ростӣ рафтор мекард, дар тамоми айёми умраш аз роҳи рост нагашт; аз роҳе, ки Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар он роҳ мерафтанд, ба тарафи рост ва ба тарафи чап нагашт. Яшер 73:32,37

Ва ҳамаи фарзандони Куш аз дароз кардани дасти худ бар Мусо метарсиданд, зеро ки Худованд бо Мусо буд, ва фарзандони Куш савгандеро, ки ба Мусо хӯрда буданд, ба ёд оварданд, бинобар ин ба ӯ зараре нарасонданд. Яшер 76:10

Ва Мусо ба фиръавн гуфт: «Инак, агар ту нахустзодаи модарат бошӣ ҳам, натарс, зеро нахоҳӣ мурд, зеро Худованд амр фармудааст, ки ту зинда монӣ, то қудрати бузург ва бозуи қавии Худро ба ту нишон диҳад». Яшер 80:57

Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Натарсед, истода, наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз барои шумо ба амал меорад». Гурӯҳи дуюм аз банӣ-Забулун, Бинёмин ва Нафтолӣ буданд ва онҳо қарор доданд, ки бо мисриён ба Миср баргарданд. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро чунон ки шумо имрӯз мисриёнро дидед, дигар

онҳоро то абад нахоҳед дид». Гурӯҳи сеюм аз банӣ-Яҳудо ва Юсуф буд ва онҳо қарор доданд, ки барои муқобила бо мисриён раванд, то бо онҳо ҷанг кунанд. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Дар ҷойҳои худ биистед, зеро Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард ва шумо хомӯш хоҳед монд». Ва гурӯҳи чорум аз банӣ-Левӣ, Ҷод ва Ошер буд ва онҳо қарор доданд, ки ба миёни мисриён раванд, то онҳоро ба ҳайрат оранд. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Дар ҷойҳои худ бимонед ва натарсед, танҳо ба Худованд дуо гӯед, то ки Ӯ шуморо аз дасти онҳо наҷот диҳад». Яшер 81:28-33

Дар он вақт Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Аз ӯ натарсед, зеро ки Ман ӯро ва тамоми қавмаш ва тамоми заминашро ба дасти шумо додаам, ва шумо бо ӯ ҳамон тавре рафтор хоҳед кард, ки бо Сиҳӯн кардед». Яшер 85:26

Ва Худованд ба Еҳушаъ писари Нун амр фармуд ва ба ӯ гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ту банӣ-Исроилро ба замине, ки Ман қасам хӯрдаам, ки ба онҳо медиҳам, меорӣ ва Ман бо ту хоҳам буд». Ва Мусо ба Еҳушаъ гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ту банӣ-Исроилро мероси замин медиҳӣ ва Худованд бо ту хоҳад буд, Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро тарк нахоҳад кард, натарс ва ноумед нашав». Ёшер 87:3-4

Дар тамоми айёми умрат касе бар зидди ту нахоҳад истод; чунон ки ман бо Мусо будам, ҳамон тавр бо ту хоҳам буд, танҳо қавӣ ва далер бош, то тамоми шариатеро, ки Мусо ба ту амр дода буд, риоя кунӣ; аз роҳ ба рост ё чап нагард, то ки дар ҳар коре, ки мекунӣ, муваффақ шавӣ. Ва дар охири ҳафт рӯз онҳо назди Еҳушаъ дар ӯрдугоҳ омада, ба ӯ гуфтанд: «Худованд тамоми заминро ба дасти мо супурдааст ва сокинони он аз мо аз тарс ранҷидаанд». Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва натарс, инак, Ман Айро, подшоҳи он ва қавми онро ба дасти ту додаам ва ту бо онҳо ҳамон тавре рафтор хоҳӣ кард, ки бо Ериҳӯ ва подшоҳи он кардӣ, танҳо ғанимати он ва чорвои онро барои худ ғанимат хоҳед гирифт; дар паси шаҳр камин гузоред». Яшер 88:4,8,38

Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро фардо тақрибан дар ҳамин вақт Ман ҳамаи онҳоро дар пеши ту кушта хоҳам дод, ту аспҳои онҳоро пора-пора хоҳӣ кард ва аробаҳои онҳоро ба оташ хоҳӣ сӯзонд». Яшер 89:42

Худро қавӣ гардонед ва бигзор дилҳои ҳамаи шумо, ки ба Худованд таваккал мекунед, қавӣ бошад. Поёни. Яшер 91:17

Ҷашнвораҳо

Ва шумо, эй замин, афзоиш ёбед ва афзун шавед, ва дар он афзун шавед, ва бар он баракат ёбед. Ман тарси шумо ва даҳшати шуморо дар ҳар чизе ки дар замин ва дар баҳр аст, ба вуҷуд хоҳам овард. Юбилейҳо 6:5

Ва Ман барои ту ва писарат, ва барои писари писарат, ва барои тамоми насли ту Худо хоҳам буд; натарс; аз ин ба баъд то тамоми наслҳои замин Ман Худои ту ҳастам. Юбилейҳо 12:24

Баъд аз ин ҳодисаҳо, дар соли чоруми ин ҳафта, дар моҳи нав, моҳи сеюм, каломи Худованд дар хоб ба Абром расид ва гуфт: «Натарс, эй Абром; Ман пуштибони ту ҳастам, ва мукофоти ту беғоят бузург хоҳад буд». Юбилейҳо 14:1

Ва ман ба ӯ гуфтам: «Дастатро бар писар нагузор ва бо ӯ коре накун; зеро акнун ман нишон додам, ки ту аз Худованд метарсӣ ва писари худро, ки нахустзодаи ту аст, аз ман дареғ надорӣ». Юбилейҳо 18:11

Эй писарам Яъқуб, натарс, ва эй писари Иброҳим, натарс. Худои Таоло туро аз ҳалокат нигоҳ дорад, ва аз ҳама роҳҳои гумроҳӣ туро раҳо кунад. Юбилейҳо 22:23

Ва Худованд дар он шаб, дар моҳи нав, бар ӯ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам ва туро баракат хоҳам дод ва насли туро мисли реги замин афзун хоҳам кард, ба хотири бандаи ман Иброҳим». Юбилейҳо 24:22

Эй модар, натарс, итминон дошта бош, ки ман иродаи Туро ба ҷо меорам ва бо ростӣ роҳ хоҳам рафт, ва роҳҳои худро то абад вайрон нахоҳам кард. Юбилейҳо 25:10

Эй хоҳарам, аз ӯ натарс, зеро ки ӯ дар роҳи рост аст ва марди комил аст; ва ӯ вафодор аст ва нобуд намешавад. Гиря накун. Юбилейҳо 27:17

Ва ба Яҳудо гуфт: «Бигзор Худованд ба ту қувват ва қудрат диҳад, то ҳамаи онҳоеро, ки аз ту нафрат доранд, поймол кунӣ; ту ва яке аз писаронат бар писарони Яъқуб сарвар хоҳӣ буд; бигзор номи ту ва номи писаронат паҳн шавад ва дар ҳар сарзамин ва минтақа паҳн шавад. Он гоҳ халқҳо пеши рӯи ту хоҳанд тарсид, ва ҳамаи халқҳо ба ларза хоҳанд омад». Юбилейҳо 31:18

Натарс, зеро ончунон ки ту онро дидаӣ ва хондаӣ, ҳамааш ҳамин тавр хоҳад шуд; ва ту ҳама чизро чунон ки дидаӣ ва хондаӣ, навис. Юбилейҳо 32:24

Ва аз Яъқуб натарс, зеро ки нигаҳбони Яъқуб бузург ва пурқудрат ва мӯҳтарам аст ва аз нигаҳбони Эсов бештар ситоиш карда мешавад. Юбилейҳо 35:17

Ва акнун ман шуморо ба қасами бузурге савганд медиҳам — зеро ҳеҷ қасаме бузургтар аз он бо номи Худои ҷалол ва шарафманд ва бузург ва шукӯҳманд ва аҷоиб ва тавоно нест, ки осмонҳо ва замин ва ҳама чизро офаридааст — ки аз Ӯ битарсед ва Ӯро ибодат кунед. Юбилейҳо 36:7

Ва рӯзи шонздаҳум Худованд бар ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Яъқуб, Яъқуб!» Ва ӯ гуфт: «Инак ман». Ва ба ӯ гуфт: «Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Исҳоқ ҳастам; аз рафтан ба Миср натарс, зеро ки Ман дар он ҷо аз ту халқи бузурге ба вуҷуд меорам, Ман бо ту меравам ва туро (боз) мебарорам, ва дар ин замин дафн хоҳӣ шуд, ва Юсуф дастҳояшро ба чашмони ту хоҳад гузошт. Юбилейҳо 44:5

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Эй Йоаким, натарс ва аз дидани ман хавотир нашав, зеро ман фариштаи Худованд ҳастам, ки Ӯ ба сӯи шумо фиристодааст, то ба шумо хабар диҳам, ки дуоҳои шумо шунида шудаанд ва садақаҳои шумо дар пеши Худо баланд шудаанд. Инҷили таваллуди Марям 2:3

Баъдтар фаришта ба занаш Анна зоҳир шуд ва гуфт: «Натарс ва фикр накун, ки он чиро, ки мебинӣ, рӯҳ аст». Зеро ман он фаришта ҳастам, ки дуоҳо ва садақаҳои шуморо дар назди Худо пешкаш кардам ва ҳоло назди ту фиристода шудаам, то ба ту хабар диҳам, ки духтаре барои ту таваллуд мешавад, ки ӯро Марям меноманд ва аз ҳама занон баракат хоҳад ёфт». Инҷили таваллуди Марям 3:1-2

Ва Рӯҳи Худованд, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи машварат ва қудрат, Рӯҳи дониш ва парҳезгорӣ ва Рӯҳи тарси Худованд ӯро пур хоҳад кард. Инҷили таваллуди Марям 5:15

Аммо дар ҳоле ки ӯ дар ин бора фикр мекард, фариштаи Худованд дар хобаш ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд, натарс; дар бораи зинокор будани бокира гумон накун, ё дар бораи ӯ ягон бадӣ накун, ва аз гирифтани вай натарс; зеро он чи дар вай таваллуд шудааст ва ҳоло фикри шуморо ғамгин мекунад, кори одам нест, балки Рӯҳулқудс аст». Инҷили таваллуди Марям 8:8-10

Он гоҳ саркоҳин ҷавоб дод: «Эй Юсуф, аз Худованд Худои худ битарс ва ба ёд ор, ки чӣ гуна Худо бо Дотон, Қӯраҳ ва Абиром рафтор кард, чӣ гуна замин онҳоро аз сабаби мухолифати онҳо кафида фурӯ бурд. Акнун, эй Юсуф, аз Худо битарс, то ки дар оилаи ту чунин чизҳо рӯй надиҳанд». (ProveVashinglion 8:14-15)

Ва инак, фариштаи Худованд назди вай истода, гуфт: «Эй Марям, натарс, зеро ки ту дар назари Худо файз ёфтаӣ; [ProveHangelion 9:9]

Аз гирифтани он духтари ҷавон натарс, зеро он чи дар даруни вай аст, аз Рӯҳулқудс аст; ва вай писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Исо хоҳӣ номид, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод. (Provewanileion 10:18-19)

Модар ба вай гуфт: «Духтарам, натарс; ӯро то наздик шуданаш танҳо гузор! Сипас, ба ӯ рӯймолчаеро, ки Хонум Марям ба мо дод, нишон деҳ ва мо воқеаро хоҳем дид». 1-уми Инҷили навзодии Исои Масеҳ 13:15

Исо ба вай гуфт: «Натарс ва ба замин наафт; Инҷили 1-ум дар бораи кӯдакии Исои Масеҳ 16:12».

Ва мо фариштаеро шунидем, ки ба занон дар назди қабри Исо мегуфт: «Натарсед; ман медонам, ки шумо Исоро, ки маслуб шудааст, меҷӯед; ӯ эҳьё шудааст, чунон ки пешгӯӣ карда буд». Инҷили Никӯдимус 10:5

Аммо Исо дастамро гирифта, маро аз замин бардошт ва шабнам ба ман пошид; вале ӯ рӯямро пок карда, маро бӯсид ва ба ман гуфт: «Натарс, Юсуф; ба ман нигоҳ кун, зеро ин ман ҳастам». Инҷили Никӯдимус 11:21

Пас, ту кистӣ, ки бо чунин ҷасорат ба манзилҳои мо ворид мешавӣ ва на танҳо аз таҳдиди мо бо ҷазоҳои сахттарин наметарсӣ, балки кӯшиш мекунӣ, ки ҳамаи дигаронро аз занҷирҳое, ки мо дар онҳо нигоҳ медорем, наҷот диҳӣ? Инҷили Никӯдимус 17:11

Он гоҳ пайғамбари шоҳ Довуд бо ҷасорат нидо кард ва гуфт: «Ба Худованд суруди наве бихонед, зеро ки Ӯ корҳои аҷоиб кардааст; дасти рост ва бозуи муқаддаси Ӯ ба Ӯ пирӯзӣ овардааст». Инҷили Никӯдимус 19:13

Пас, эй маҳбубонам, чунон ки шумо дар бораи омадани Худованд шунидаед, бо тарс фикр кунед ва амал кунед, ва ин барои шумо ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад буд; Номаи Павлус ба луодиягиҳо 1:10

Аз ин рӯ, Худо Писари Худ Исои Масеҳро фиристод, ки ман ӯро мавъиза мекунам ва ба одамон дастур медиҳам, ки умеди худро ҳамчун шахсе, ки танҳо ба ҷаҳони фиребхӯрда чунин раҳм мекард, бандед, то ки он, эй ҳоким, маҳкум нашавад, балки имон, тарси Худо, дониши дин ва муҳаббати ҳақиқат дошта бошад. Ва ҳангоме ки вай фаҳмид, ки Павлус аз ранҷу азоб наметарсад, балки бо ёрии илоҳӣ бо ҷасорат рафтор мекунад, имонаш чунон афзуд, ки занҷирҳои ӯро бӯсид. Аъмоли Павлус ва Текла 4:5,12

Он гоҳ овозе аз осмон омад: «Натарс, эй Текла, хизматгори содиқи ман, зеро ки ман бо ту ҳастам. Нигоҳ кун ва бубин, ки барои ту кушода шудааст; дар он ҷо макони абадии ту хоҳад буд; дар он ҷо рӯъёи пурҷалолро хоҳӣ дид». Аъмоли Павлус ва Текла 11:11

Ҳамин тавр, фурӯтанӣ ва тарси худотарсии ин мардони бузург ва аъло, ки дар Навиштаҳо тавассути итоаткорӣ сабт шудаанд, на танҳо моро, балки наслҳои пеш аз моро низ беҳтар гардонд, ҳатто онҳоеро, ки каломҳои муқаддаси ӯро бо тарс ва ростӣ қабул кардаанд. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 9:1

Биёед онҳоеро, ки бар мо таъйин шудаанд, эҳтиром кунем; пиронсолонеро, ки дар байни мо ҳастанд, эҳтиром кунем; ва ҷавононро дар тарбия ва тарси Худованд таълим диҳем. Бигзор муҳаббати онҳо бе эҳтиром нисбат ба ҳамаи онҳое, ки аз Худо метарсанд, бошад. Ва махсусан бифаҳманд, ки фурӯтанӣ дар назди Худо чӣ қадар қудрати бузург дорад; муҳаббати пок ва муқаддас дар назди Ӯ чӣ қадар фоидаовар аст; тарси Ӯ чӣ қадар аъло ва бузург аст; ва чӣ гуна он ҳамаи онҳоеро, ки бо муқаддасӣ дар ақли пок ба Ӯ рӯй меоранд, наҷот медиҳад. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 10:7,11,13

Эй фарзандон, биёед ва ба ман гӯш диҳед, ва ман ба шумо тарси Худовандро таълим медиҳам. Кадом одаме ҳаст, ки ҳаётро орзу мекунад ва рӯзҳои некро дидан мехоҳад? Забони худро аз бадӣ ва лабони худро нигоҳ доред, то ки онҳо макр нагӯянд. Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; осоиштагиро ҷӯед ва аз паи он равед. Падари раҳмдил ва лутфи мо ба онҳое ки аз Ӯ метарсанд, дилсӯз аст ва ба ҳамаи онҳое, ки бо ақли оддӣ назди Ӯ меоянд, меҳрубонона ва бо муҳаббат файз мебахшад. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 11:2-4,9

Пас, модоме ки ҳама чиз аз ҷониби Худо дида ва шунида мешавад, биёед аз Ӯ тарсем ва аъмоли бади худро, ки аз хоҳишҳои бад бармеоянд, як сӯ гузорем, то ки бо марҳамати Ӯ аз маҳкумияти оянда раҳо шавем. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 13:1

Аз тозиёнаи забон пинҳон хоҳӣ шуд; ва аз харобӣ, вақте ки он фаро мерасад, нахоҳӣ тарсид. Ба бадкорон ва гунаҳкорон механдед; ва аз ҳайвоноти замин нахоҳӣ тарсид. Ҳайвони ваҳшӣ бо ту дар сулҳ хоҳад буд. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 23:10-11

Ба ҳар як ҷони одаме, ки номи пурҷалол ва муқаддаси Ӯро мехонад, имон, тарс, осоиштагӣ, пурсабрӣ, сабр, парҳезгорӣ, муқаддасӣ ва ҳушёриро ба ҳамаи онҳое, ки дар назари Ӯ писандидаанд, ато фармо, ба воситаи Саркоҳин ва Ҳомии мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи Ӯ ҷалол, бузургӣ, қудрат ва шараф ҳоло ва то абад ба Ӯ бод. Омин. Номаи якуми Климент ба Қӯринтиён 24:2

Ҳамчунин биёед аз одамон натарсем, балки аз Худо. Пас, агар мо чунин корҳои бад кунем, Худованд гуфтааст: «Ҳарчанд шумо бо Ман, ҳатто дар оғӯши Ман, пайваст бошед ва аҳкоми Маро риоя накунед, ман шуморо рад мекунам ва ба шумо мегӯям: аз Ман дур шавед; ман намедонам, ки шумо аз куҷоед, эй бадкорон». Номаи дуюми Климент ба Қӯринтиён 2:15

Пас, эй бародарон, бо виҷдон, ба хотири ғарибии худ дар ин ҷаҳон, биёед иродаи Ӯро, ки моро даъват кардааст, иҷро кунем ва аз рафтан аз ин ҷаҳон натарсем. Зеро Худованд мегӯяд: «Шумо мисли гӯсфандон дар миёни гургон хоҳед буд». Петрус ҷавоб дод: «Чӣ мешавад, агар гургон гӯсфандонро пора-пора кунанд?» Исо ба Петрус гуфт: «Бигзор гӯсфандон пас аз марг аз гургон натарсанд; ва шумо низ аз онҳое, ки шуморо мекушанд ва баъд аз он ҳеҷ коре карда наметавонанд, натарсед; балки аз Ӯ битарсед, ки пас аз мурданатон қодир аст ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро ба оташи дӯзах андозад». Номаи дуюми Климент ба Қӯринтиён 3:1-2

Акнун ёварони имони мо тарс ва сабр аст; ҳамкорони мо, пурсабрӣ ва худдорӣ. Номаи умумии Барнаббо 2:2

Биёед маънавӣ, маъбади комил барои Худо шавем. Ҳар қадар ки дар мо ҳаст, биёед дар бораи тарси Худо мулоҳиза ронем ва то ҳадди имкон кӯшиш кунем, ки аҳкоми Ӯро риоя кунем, то ки аз доварихои одилонаи Ӯ шод бошем. Номаи умумии Барнаббо 3:12

Ва дар ин бо риояи амр хуб сухан гуфт. Пас, ӯ чӣ мегӯяд? — Мо бояд ба онҳое ки аз Худованд метарсанд, бо онҳое ки дар бораи амри каломе, ки дар дилашон қабул кардаанд, мулоҳиза меронанд, бо онҳое ки довариҳои одилонаи Худовандро эълон мекунанд ва аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, часпида бошем; Номаи умумии Барнаббо 9:17

Ва боз: Ӯ дар чоҳи баланди санги мустаҳкам зиндагӣ хоҳад кард. Ва он гоҳ, дар ҳамон пайғамбар чӣ меояд? Оби ӯ вафодор аст; шумо подшоҳро бо ҷалол хоҳед дид ва ҷони шумо тарси Худовандро хоҳад омӯхт. Ва баъд аз он чӣ мешавад? — Ва дар тарафи рост дарёе ҷорист ва дарахтони зебо дар он мерӯиданд; ва касе ки аз онҳо бихӯрад, то абад зиндагӣ хоҳад кард. Маънои он ин аст: мо ба обе пур аз гуноҳҳо ва ифлосӣ меафтем; аммо боз меоем ва мева медиҳем, ки дар дилҳои мо тарс ва умеде ҳаст, ки дар Исо бо рӯҳ аст. Ва ҳар кӣ аз онҳо бихӯрад, то абад зиндагӣ хоҳад кард. Номаи умумии Барнаббо 10:6,14

Дастатро аз писар ё духтарат нагир; балки аз ҷавонӣ ба онҳо тарси Худовандро омӯз. Моли ҳамсояатро тамаъ накун; ва ғоратгар набош. Дилат ба одамони мағрур напайванд; балки ту дар байни одилон ва фурӯтанон хоҳӣ буд. Ҳар чизе ки бо ту рӯй диҳад, ту онҳоро ҳамчун некӣ қабул хоҳӣ кард. На дудилона ва на дузабон; зеро забони дугона домҳои марг аст. Ту ба Худованд ва ба оғоёни пасттар мисли намояндагони Худо бо тарс ва эҳтиром итоат хоҳӣ кард. Дар фармонҳои худ нисбат ба ҳеҷ яке аз бандагони худ, ки ба Худо таваккал мекунанд, тунд нахоҳӣ буд; мабодо аз он ки бар ҳарду болотар аст, натарсӣ; зеро ӯ наомадааст, ки касеро бо эҳтиром ба одамон даъват кунад, балки ҳар касеро, ки рӯҳ омода кардааст. Номаи умумии Барнаббо 14:12-15

Замонҳои охир фаро расидаанд; пас, биёед хеле тарсончак бошем ва аз сабри Худо тарсем, то ки моро маҳкум накунад. Зеро биёед ё аз ғазаби оянда тарсем, ё файзеро, ки ҳоло баҳраварем, дӯст дорем, то ки бо яке аз инҳо мо дар Исои Масеҳ пайдо шавем, то ҳаёти ҳақиқӣ ба даст орем. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 3:5-6

Зеро ҳоло ман бояд бештар аз он тарсам ва ба онҳое ки маро мағрур мекунанд, гӯш надиҳам. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 1:13

Аммо, вақте ки ба худ омадам ва ҷалоли Ҷодро ба ёд овардам ва далер шудам, ба зону афтодам ва боз мисли пештара ба эътироф кардани гуноҳҳоям шурӯъ кардам. Чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 3:8

Пеш аз ҳама, бовар кунед, ки як Худое ҳаст, ки ҳама чизро аз ҳеҷ чиз офарида ва ба вуҷуд овардааст. Ӯ ҳама чизро дарк мекунад ва танҳо бузург аст, ки ҳеҷ кас онро дарк карда наметавонад. Ӯро на бо ягон калима муайян кардан мумкин аст ва на бо ақл тасаввур кардан мумкин аст. Пас, ба Ӯ имон оваред; ва аз Ӯ битарсед; ва аз Ӯ битарсед, аз ҳама бадӣ худдорӣ кунед. Ин чизҳоро нигоҳ доред ва ҳама шаҳват ва бадиро

аз худ дур кунед ва росткориро пӯшед, ва агар ин амрро риоя кунед, барои Худо зиндагӣ хоҳед кард. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 1:1-5

«Ман ба ту амр додам», - гуфт ӯ дар аҳкоми аввалини худ, - ки ту имон ва тарс ва тавбаро нигоҳ дорӣ. «Бале, ҷаноб», - гуфтам ман. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 6:1

Ӯ мегӯяд: «Аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед. Зеро агар аҳкоми Ӯро риоя кунед, дар ҳар кор қодир хоҳед буд ва ҳамаи корҳои шумо аъло хоҳанд буд. Зеро бо тарси Худо, шумо ҳама чизро хуб анҷом медиҳед. Ин ҳамон тарсест, ки шумо бояд ба он таъсир расонед, то наҷот ёбед. Аммо аз шайтон натарсед, зеро агар шумо аз Худованд битарсед, бар ӯ ҳукмронӣ хоҳед кард; зеро дар ӯ қудрате нест. Акнун, агар дар ӯ қудрате набошад, пас аз ӯ низ тарсидан мумкин нест. Аммо касе, ки дар ӯ қудрати аъло дорад, бояд тарсид: зеро ҳар касе, ки қудрат дорад, бояд тарсид. Аммо касе, ки қудрате надорад, аз ҷониби ҳама нафрат дорад. Аз корҳои шайтон битарсед, зеро онҳо бад ҳастанд. Зеро бо тарси Худованд, шумо метарсед ва корҳои шайтонро анҷом намедиҳед, балки худро аз онҳо дур кунед. Аз ин рӯ, тарси дугона вуҷуд дорад; агар шумо бадӣ накунед, аз Худованд битарсед ва шумо онро анҷом намедиҳед. Аммо агар шумо хоҳед, ки некӣ кунед, тарси Худованд қавӣ ва бузург ва пурҷалол аст. Пас, аз Худо битарсед ва шумо зинда хоҳед монд; ва ҳар кӣ аз Ӯ тарсад ва аҳкоми Ӯро риоя кунад, ҳаёти ӯ бо Худованд аст. Аммо онҳое ки онҳоро риоя намекунанд, дар онҳо ҳаёт нест. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 7:1-6

Аз ҳеҷ кори нек худдорӣ накунед, балки онҳоро анҷом диҳед. Ӯ гуфт: «Бишнавед, ки фазилати ин корҳои нек чист, ки шумо бояд анҷом диҳед, то ки наҷот ёбед. Аввалин чиз имон аст; тарси Худованд; муҳаббат; созиш; адолат; ростӣ; сабр; покӣ. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 8:8

Аммо онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва ҳақиқатро дар бораи Худо меҷӯянд, ва тамоми фикрҳои худро ба Худованд доранд, ҳар чизеро, ки ба онҳо гуфта мешавад, дарк кунанд ва фавран онро дарк кунанд, зеро онҳо дар худ тарси Худовандро доранд. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 10:13

Пас, ҳар кӣ аз ҳама хоҳишҳои бад даст кашад, барои Худо зиндагӣ хоҳад кард; аммо онҳое, ки ба онҳо итоат мекунанд, то абад хоҳанд мурд. Зеро ин хоҳиши бад марговар аст. Пас, хоҳиши адолатро пӯшед ва бо тарси Худованд мусаллаҳ бошед, бо ҳама хоҳишҳои бад муқобилат кунед. Зеро ин тарс дар хоҳишҳои нек ҷойгир аст; ва вақте ки хоҳиши бад шуморо бо тарси Худованд мусаллаҳ мебинад ва ба он муқобилат мекунад, он аз шумо дур мешавад ва дар пеши шумо пайдо намешавад, балки аз зиреҳи худ битарсед. Ва шумо пирӯз хоҳед шуд ва барои он тоҷ хоҳед дошт; ва ба он хоҳиши нек ноил хоҳед шуд; ва пирӯзиеро, ки ба даст овардаед, ба Худо хоҳед дод ва ба Ӯ хизмат хоҳед кард, то он чизеро, ки худатон мехоҳед, анҷом диҳед. Зеро агар шумо ба хоҳишҳои нек хизмат кунед ва ба онҳо итоат кунед, шумо метавонед бар хоҳишҳои бади худ ҳукмронӣ кунед; ва онҳо ба шумо итоат хоҳанд кард, чунон ки шумо мехоҳед. Ва ман гуфтам: "Ҷаноб, ман медонам, ки чӣ гуна ба он хоҳиши нек хизмат кунам?" Ӯ мегӯяд: «Гӯш кун, аз Худо битарс ва ба Ӯ таваккал кун, ростӣ ва адолатро дӯст дор ва корҳои нек кун». Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 12:6-10

Ва худро ба сӯи Худованд Худои худ рӯй оваред ва аз шайтон ва лаззатҳои ӯ даст кашед, зеро онҳо бад ва талх ва нопоканд. Ва аз шайтон натарсед, зеро ӯ бар шумо қудрате надорад. Зеро Ман бо шумо ҳастам, паёмбари тавба, ки бар ӯ ҳукмронӣ мекунам. Шайтон дар ҳақиқат одамонро метарсонад; аммо тарси ӯ беҳуда аст. Пас, аз ӯ натарсед ва ӯ аз шумо мегурезад. Зеро агар шумо ба ӯ муқобилат кунед, ӯ бо шӯриш аз шумо гурехта хоҳад рафт. Аммо онҳое, ки дар имон пурра нестанд, аз шайтон битарсед, гӯё ӯ қудрати бузурге дорад. Зеро шайтон бандагони Худоро месанҷад ва агар онҳоро холӣ ёбад, онҳоро нобуд мекунад. Аммо ман, паёмбари тавба, ба шумо мегӯям, ки аз шайтон натарсед, зеро ман ба сӯи шумо фиристода шудаам, то ки ӯ бо шумо бошад, ҳар касе ки бо тамоми дили шумо тавба кунад ва ман шуморо дар имон мустаҳкам кунам. Пас, аз таҳдидҳои ӯ натарсед, зеро онҳо беқувватанд, мисли асабҳои мурда. Аммо ба ман гӯш диҳед ва аз Худованди Қодири Мутлақ битарсед, ки қодир аст шуморо наҷот диҳад ва нобуд кунад; ва аҳкоми Ӯро риоя кунед, то ки барои Худо зиндагӣ кунед. Китоби 2-юми Ҳермас (Аҳком) 12:22-23,27,30,33

Аммо он чиро, ки ба номи Худованд мекунед, дар шаҳри худ хоҳед ёфт ва шодӣ хоҳед дошт, бе ғаму тарс. Пас, ба сарвати бединон чашм пӯшед, зеро онҳо барои бандагони Худо харобкунандаанд. Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 1:9

Аммо ба Худованд таваккал кун, то ки агар ин корҳоро анҷом диҳӣ ва аз Ӯ битарсӣ ва аз ҳар кори бад парҳез кунӣ, барои Худо зинда хоҳӣ монд. Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 5:6

Ман ба ӯ гуфтам: «Ҷаноб, ман аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҳоло як чизро ба ман нишон диҳед. «Чӣ мепурсӣ?» Ман ба ӯ гуфтам: «Оё онҳое, ки аз тарси Худо дур мешаванд, барои ҳамон вақт азоб мекашанд, ки аз лаззат ва лаззатҳои бардурӯғи худ баҳравар буданд?» Ӯ ба ман ҷавоб дод: «Онҳо барои ҳамон вақт азоб мекашанд». Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 6:28

Ман ба ӯ гуфтам: «Ҷаноб, умедворам, ки ҳама вақте ки ин чизҳоро мешунаванд, тавба мекунанд. Зеро ман боварӣ дорам, ки ҳар касе, ки гуноҳҳои худро эътироф мекунад ва аз Худованд тарс мегирад, ба тавба бармегардад». Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 8:81

Аммо акнун ту аз фаришта равшанӣ мeёбӣ, аммо аз ҳамон Рӯҳ. Аммо ту бояд ҳама чизро бодиққат баррасӣ кунӣ; зеро аз ин рӯ, ман аз ҷониби он фариштаи мӯҳтарам ба хонаи ту фиристода шудаам, то ки вақте ки ҳама чизро бо қудрати баланд дидӣ, мисли пештара натарсӣ. Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 9:4

Аммо онҳое, ки тарсида ва шубҳанок буданд ва бо худ дар бораи эътироф кардани Масеҳ ё инкор кардани он фикр мекарданд, аммо бо вуҷуди ин азоб кашиданд, самараи онҳо хурдтар аст, зеро ин фикр ба дилҳои онҳо ворид шуд. Китоби 3-юми Ҳермас (Мисолҳо) 9:237

Бидонед ва бубинед, ки дар рӯзе, ки шумо Исоро ба ман таслим кардед, ман ба худам раҳм кардам ва бо шустани дастҳоям шаҳодат додам (ки бегуноҳам), дар бораи касе, ки пас аз се рӯз аз қабр эҳьё шуд ва иродаи шуморо ба ӯ иҷро кард, зеро шумо мехостед, ки ман дар салибаш бо шумо шарик шавам. Аммо ман ҳоло аз ҷаллодон ва аз сарбозоне, ки қабри ӯро посбонӣ мекарданд, мефаҳмам, ки ӯ аз мурдагон эҳьё шудааст. Ва ман махсусан он чизеро, ки ба ман гуфта шуда буд, тасдиқ кардам, ки ӯ дар Ҷалил бо ҳамон шакл ва бо ҳамон овоз ва бо ҳамон таълимот ва бо шогирдони солим зоҳир шуд, ки дар ҳеҷ чиз тағйир наёфт, балки бо ҷасорат эҳёи худ ва салтанати абадиро мавъиза кард. Номаи Пилотус ба Ҳиродус

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Дили худро қавӣ гардон ва натарс. Ин торикӣ ҷазо нест. Аммо, эй Одам, ман рӯзро офаридаам ва офтобро дар он гузоштаам, то ки ту ва фарзандонат кори худро анҷом диҳӣ. Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 13:12

Ва вақте ки онҳо диданд, ки нур ба онҳо баргашт, аз тарс худдорӣ карданд ва дилҳои худро қавӣ карданд. Азбаски Одам дар боғ буд ва овози Худо ва садоеро, ки Ӯ дар боғ месохт, шунид ва аз Ӯ метарсид, ҳеҷ гоҳ нури дурахшони офтобро надид ва гармии оташи он ба баданаш нарасид. Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 16:2,7

«Аммо акнун дили худро қавӣ гардон ва натарс. Ман то охири рӯзҳое, ки бар ту муқаррар кардаам, бо ту хоҳам буд». Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 19:6

Аммо Худо ба Одам ва Ҳавво гуфт: «Минбаъд натарсед, ман намегузорам, ки он ба шумо наздик шавад; ман онро аз шумо, аз ин кӯҳ рондам; ва дар он ҳеҷ чизеро намегузорам, ки ба шумо зарар расонад». Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 20:2

Ва Одам ба Худо гуфт: «Вақте ки ман дар боғ будам, на гармӣ ва на хастагӣ, на ҳаракат ва на ларзиш ва на тарсро намедонистам; аммо акнун, аз замони омаданам ба ин замин, ҳамаи ин ранҷ ба сарам омадааст». Он гоҳ Худо боз ба Одам гуфт: «Азбаски ту дар ин замин тарс ва ларзишро аз сар гузарондӣ, хастагӣ ва азобро ҳангоми қадам задан ва роҳ рафтан, аз болои ин кӯҳ баромадан ва аз он мурдан, ман ҳамаи инро ба дӯш мегирам, то туро наҷот диҳам». Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 22:3,6

Ҳамин ки Одам инро гуфт, фариштае аз ҷониби Худо дар ғор ба ӯ зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: «Эй Одам, натарс. Ин Шайтон ва лашкари ӯ аст; ӯ мехоҳад шуморо фиреб диҳад, чунон ки дар аввал шуморо фиреб дод. Бори аввал ӯ дар мор пинҳон шуд; аммо ин дафъа ӯ ба сурати фариштаи нур назди шумо омад, то ки вақте ки шумо ӯро ибодат кардед, ӯ шуморо дар ҳузури Худо мафтун кунад». Сипас фаришта Шайтон ва лашкари ӯро аз Одам ва Ҳавво дур кард ва ба онҳо гуфт: «Натарсед; Худое, ки шуморо офаридааст, шуморо тақвият хоҳад дод». Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 27:12,15

Худо бо ҳикмати Худ ин корро кард, то ин чӯбҳои тиллоӣ, ки бо Одам дар ғор буданд, дар шаб бо нури атрофи ӯ дурахшанд ва ба тарси ӯ аз торикӣ хотима диҳанд. Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 29:7

Сипас Каломи Худо ба Одам нозил шуд ва ба ӯ гуфт: «Эй Одам, чаро ту ин тарсро надоштӣ, на ин рӯзадорӣ ва на ин ғамхорӣ пеш аз ин? Ва чаро ту ин тарсро пеш аз гуноҳ надоштӣ?» Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 40:1

Аммо, эй Одам, натарс ва дар дили худ нагӯ, ки ман ин сангро ҳамчун соябон бар ту паҳн кардаам, то туро бо он азоб диҳам. Китоби якуми Одам ва Ҳавво 49:5

Ва Худо ба фариштагонаш амр дод, ки Одам ва Ҳавворо бо шодӣ ба ғор гусел кунанд, ба ҷои тарсе, ки ба онҳо омада буд. Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 56:10

Сипас Каломи Худо ба Одам ва Ҳавво расид, ки онҳоро аз ранҷу азобашон эҳё кард ва Худо ба Одам гуфт: «Қавӣ бош ва аз касе, ки нав назди ту омадааст, натарс». Китоби 1-уми Одам ва Ҳавво 59:4

Пас, эй Одам, бубин, ки ӯ дар ҳузури ту баста аст, дар ҳаво ва наметавонад гурезад! Бинобар ин, ба ту мегӯям, ки аз ӯ натарс; аз ин рӯ, эҳтиёт бош ва аз ӯ ҳазар кун, ҳар коре ки ӯ бо ту кунад. Китоби дуюми Одам ва Ҳавво 4:5

Натарс, эй писарам; дар он шармандагӣ нест. Ман мехоҳам, ки ту издивоҷ кунӣ, аз тарси он ки душман туро мағлуб кунад. Китоби дуюми Одам ва Ҳавво 7:3

Аммо акнун, эй писарам, Шет, худро дар сари қавми худ гузор; онҳоро нигоҳубин кун ва бо тарси Худо онҳоро нигоҳубин кун; ва онҳоро ба роҳи нек роҳнамоӣ кун, ба онҳо амр диҳӣ, ки ба Худо рӯза гиранд; ва ба онҳо фаҳмон, ки набояд ба Шайтон гӯш диҳанд, то ки ӯ онҳоро нобуд накунад. Китоби дуюми Одам ва Ҳавво 8:14

Сипас Сет аксар вақт ҳар чил рӯз рӯза мегирифт, мисли фарзандони калонии ӯ. Зеро оилаи Сет бӯи дарахтони боғро ҳис мекарданд, вақте ки шамол ба он тараф мевазид. Онҳо хушбахт, бегуноҳ, бе тарси ногаҳонӣ буданд, дар байни онҳо ҳасад, амали бад ва нафрат набуд. Шавқу рағбати ҳайвонӣ набуд; аз даҳони онҳо на суханони қабеҳ ва на лаънат баромад; на маслиҳати бад ва на фиреб. Зеро мардони он замон ҳеҷ гоҳ қасам намехӯрданд, аммо дар шароити сахт, вақте ки одамон бояд қасам хӯранд, онҳо ба хуни Ҳобили одил қасам мехӯрданд. Китоби 2-юми Одам ва Ҳавво 11:11-12

Ҳанӯх ба онҳо гуфт: «Бар ҷонҳои худ нигоҳ кунед ва аз Худо тарсед ва ба Ӯ хизмат кунед, ва Ӯро бо имони рост ибодат кунед, ва Ӯро бо адолат, бегуноҳӣ ва доварӣ, бо тавба ва покӣ ибодат кунед». Китоби дуюми Одам ва Ҳавво 22:7

Далер бош, эй Ҳанӯх, натарс; Худои азалӣ моро назди ту фиристод ва инак, имрӯз ту бо мо ба осмон мебароӣ ва ба писаронат ва тамоми хонадони худ ҳар чизеро, ки онҳо бе ту дар рӯи замин дар хонаи ту мекунанд, нақл мекунӣ ва бигзор касе туро наҷӯяд, то он даме ки Худованд туро ба назди онҳо баргардонад. Асрори Ҳанӯх 1:10

Ба ман гӯш диҳед, эй фарзандонам, намедонам, ки ба куҷо меравам ва чӣ ба сарам меояд; акнун, эй фарзандонам, ба шумо мегӯям: аз Худо пеши рӯи беҳудакорон, ки осмон ва заминро наофаридааст, рӯй нагардонед, зеро инҳо ва онҳое, ки онҳоро парастиш мекунанд, нобуд хоҳанд шуд ва Худованд дилҳои шуморо дар тарси Ӯ ором гардонад. Ва акнун, эй фарзандонам, бигзор ҳеҷ кас фикр накунад, ки маро ҷустуҷӯ кунад, то он даме ки Худованд маро назди шумо баргардонад. Асрори Ҳанӯх 2:1

«Далер бош, эй Ҳанӯх, натарс» ва Худовандро аз дур ба ман нишон дод, ки бар тахти баланди Худ нишастааст. Зеро дар осмони даҳум чӣ ҳаст, зеро Худованд дар ин ҷо сокин аст? Асрори Ҳанӯх 20:2

Ва Худованд яке аз фариштагони пурҷалоли Худ, фариштаи сардор Ҷабраилро фиристод ва ба ман гуфт: «Далер бош, эй Ҳанӯх, натарс, дар пеши Худованд то абад бархез, бархез, бо ман биё». Асрори Ҳанӯх 21:4

Эй Ҳанӯх, далер бош, натарс, бархез ва дар пеши ман то абад биист. Асрори Ҳанӯх 22:5

Чунон ки як сол аз соли дигар шарафмандтар аст, ҳамин тавр як шахс аз дигаре шарафмандтар аст, баъзе барои дороии бузург, баъзе барои хиради дил, баъзе барои ақли хос, баъзе барои маккорӣ, яке барои хомӯшии лаб, дигаре барои покӣ, яке барои қувват, дигаре барои зебоӣ, яке барои ҷавонӣ, дигаре барои ақли тез, яке барои шакли бадан, дигаре барои ҳассосият, бигзор он дар ҳама ҷо шунида шавад, аммо касе беҳтар аз касе нест, ки аз Худо метарсад, дар оянда ӯ ҷалоли бештар хоҳад дошт. Асрори Ҳанӯх 43:2

Ҳамин тавр, ман ба шумо, фарзандонам, мешиносам ва ин китобҳоро ба фарзандони шумо, ба ҳамаи наслҳои шумо ва дар байни халқҳое, ки аз Худо метарсанд, тақсим мекунам, бигзор онҳоро қабул кунанд ва бигзор онҳоро аз ҳар хӯрок ё шириниҳои заминӣ бештар дӯст доранд ва онҳоро бихонанд ва ба онҳо машғул шаванд. Ва онҳоеро, ки Худовандро намефаҳманд, аз Худо наметарсанд, қабул намекунанд, балки рад мекунанд ва онҳоро қабул намекунанд (нигаред ба китобҳо), доварии даҳшатноке интизор аст. Асрори Ҳанӯх 48:5-6

Зеро умеди ман бар Худованд аст, ва ман наметарсам, ва азбаски Худованд наҷоти ман аст, ман наметарсам: Одес аз Сулаймон 5:9

Ва ман дар ростӣ қавӣ ва бо адолати Ту муқаддас шудам; ва ҳамаи мухолифонам аз ман метарсиданд; Одес аз Сулаймон 25:10

Ва онҳое ки бар онҳо беайб роҳ мераванд, натарсанд. Одаҳои Сулаймон 39:5

Ва ӯ ба таври возеҳ фармон медиҳад, ки рамзро ба дасти мо овезон кунем ва ба таври возеҳ нишон медиҳад, ки мо бояд ҳар як амалро бо адолат анҷом диҳем, офариниши худро ва аз ҳама муҳимтар аз ҳама тарси Худоро ба ёд орем. Номаи Арестей 6:48

Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар касе бо ҳама муносибати одилона дошта бошад, ҳамеша дар ҳар маврид дуруст рафтор мекунад ва дар хотир дорад, ки ҳар як фикр ба Худо маълум аст. Агар шумо тарси Худоро ҳамчун нуқтаи ибтидоии худ қабул кунед, ҳеҷ гоҳ ҳадафро аз даст нахоҳед дод». Номаи Аристей 7:35

Ва ӯ гуфт: «Агар шумо ин ақидаро дарк кунед, ки ҳамаи одамон аз ҷониби Худо барои тақсим кардани бузургтарин бадӣ ва инчунин бузургтарин некӣ таъин шудаанд, зеро барои касе, ки инсон аст, аз инҳо озод будан ғайриимкон аст. Аммо Худое, ки мо бояд ҳамеша ба Ӯ дуо гӯем, моро бо ҷасорат барои истодагарӣ илҳом мебахшад». Пас аз он ӯ аз мард пурсид: «Ҳадафи аслии ҷасорат чист?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар нақшаи дуруст дар соати хатар мувофиқи нияти аввала амалӣ шавад. Зеро ҳама чиз аз ҷониби Худо ба манфиати шумо анҷом дода мешавад, эй подшоҳ, зеро мақсади шумо хуб аст». Номаи Аристей 7:49,51-52

Ва ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ҳамаи одамон меҳрубонӣ нишон диҳӣ ва дӯстии онҳоро ба даст орӣ, аз касе натарс. Маъруф будан дар назди ҳамаи одамон беҳтарин тӯҳфаҳои хубест, ки аз Худо гирифтан мумкин аст!» Номаи Арестей 8:32

Ва подшоҳ аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад аз тарс раҳоӣ ёбад? Ва ӯ гуфт: «Вақте ки ақл дарк мекунад, ки ҳеҷ бадӣ накардааст ва Худо онро ба ҳама маслиҳатҳои нек равона мекунад». Номаи Аристей 9:13-14

Подшоҳ бо овози баланд ҷавобро истиқбол кард ва сипас ба марди дигар нигариста гуфт: «Киро бояд ба ҳайси фармондеҳон бар қӯшунҳо таъин кунем?» Ва ӯ шарҳ дод: «Онҳое, ки дар шуҷоат ва адолат бартарӣ доранд ва онҳое, ки дар бораи бехатарии мардуми худ бештар аз он ки бо хатари ҷони худ аз беандешагӣ пирӯз шаванд, ғамхорӣ мекунанд. Зеро, чунон ки Худо бо ҳамаи одамон некӣ мекунад, шумо низ бо пайравӣ аз Ӯ хайрхоҳи ҳамаи тобеони худ ҳастед». Номаи Арестей 10:9-10

Зеро эҳтироме, ки на танҳо аз ҷониби тамоми ҷаҳон, балки аз ҷониби худи ҷаллодонашон ба шуҷоат ва истодагарии онҳо эҳсос мешуд, онҳоро муаллифони сукути зулме гардонд, ки миллати мо дар он қарор дошт, онҳо бо истодагарии худ золимро мағлуб карданд, то ки кишвари онҳо тавассути онҳо пок шавад. Акнун ҳикмат дар шаклҳои доварӣ ва адолат, шуҷоат ва парҳезгорӣ зоҳир мешавад. Китоби чоруми Маккабӣ 1:9,16

Ва даҳони поки пирии маро ва устувории якумраи маро ба шариат нахӯед. Падаронам маро покиза қабул хоҳанд кард, бе тарси азоби ту ҳатто то марг. Китоби чоруми Маккабӣ 2:57

Пас, қисман аз рӯи раҳм ба пиронсолии ӯ, қисман аз рӯи ҳамдардӣ ба дӯсташон ва қисман аз рӯи тааҷҷуб ба далерии ӯ, баъзе аз дарбориёни подшоҳ назди ӯ омада, гуфтанд: Китоби чоруми Маккавиён 3:8

Аммо онҳо, бо шунидани суханони ӯ ва дидани муҳаррикҳои даҳшатноки ӯ, на танҳо тарс нишон доданд, балки дар асл фалсафаи худро бар зидди золим муқобил гузоштанд ва бо ақли дурусти худ зулми ӯро паст заданд. Китоби чоруми Маккабӣ 4:30

Аммо онҳо аз сухани ҷасуронаи мард сахт хашмгин шуданд ва дастҳо ва пойҳои ӯро бо муҳаррикҳои ҷудошавандаи худ аз ҷояш берун карданд ва пойҳояшро аз ҷӯйборҳояш кашида, бандҳоро кушоданд; ва ангуштон, дастҳо, пойҳо ва буғумҳои оринҷашро печонданд. Китоби чоруми Маккабис 5:31

Ва ҳама якҷоя, бо чашмони дурахшон ва бо ҷасорат ба якдигар нигоҳ карда, гуфтанд: «Бо тамоми дил худро ба Худое, ки ҷонҳои моро ба мо додааст, бахшида, ҷисмҳои худро ба риояи шариат супорем. Аз касе, ки фикр мекунад мекушад, натарсем; зеро онҳоеро, ки аз қонуни Худо берун меоянд, муборизаи бузург ва хатари ҷон дар азоби абадӣ интизор аст». Китоби чоруми Маккабис 6:26-27

Аммо аз ҳамаи модарон, вай аз ҳафт писар бештар аз дигарон аз муҳаббат фаровон буд, зеро дар ҳафт таваллуд меҳрубонии модаронаро нисбат ба меваи батни худ эҳсос карда буд ва аз сабаби дардҳои зиёде, ки ҳар яки онҳоро бо меҳру муҳаббати зиёд ба сар мебурд, бо вуҷуди ин, аз тарси Худо бехатарии кунунии фарзандонашро рад кард. Шумо низ гиря накардед, вақте ки чашмони ҳар яки онҳоро дар миёни азобҳо медидед, ки бо ҷасорат ба ҳамон ранҷ менигаристанд ва дар бинии ларзони онҳо нишонаҳои марги наздикро медидед. Зеро вай дар зеҳни худ, чунон ки дар маҷлиси шӯро ҳимоятгарони маккор буданд, табиат, волидайн ва муҳаббати модарӣ ва фарзандонашро дар ҷои худ медид ва гӯё вай, модар, ки дар мавриди фарзандонаш байни ду овоз, яке барои марги онҳо ва дигаре барои наҷоти зинда, интихоб мекард, пас наҷоти ҳафт писарашро барои муддати кӯтоҳе ба назар нагирифт, балки ҳамчун духтари ҳақиқии Иброҳим, ҷасорати Худотарси ӯро ба ёд овард. Китоби чоруми Маккабис 7:5,14,20

Аммо модари муқаддас ва худотарс бо ин нола барои ҳеҷ яке аз онҳо нола накард, на аз касе илтимос кард, ки аз марг раҳо шавад ва на аз онҳо ҳамчун мардони мурда нола накард; балки, гӯё рӯҳи бераҳм дорад ва писарони худро бори дуюм ба ҳаёти ҷовидонӣ меорад, вай аз онҳо илтимос кард ва илтимос кард, ки барои дин бимиранд. Китоби чоруми Маккабис 7:34

Эй писарам, ба мардони хирадманд, ки аз Худо метарсанд, часпида, мисли онҳо бош ва ба нодонон наздик нашав, то ки мисли ӯ шавӣ ва роҳҳои ӯро омӯзӣ. Эй писарам, марде, ки аз Худо метарсад, аз ӯ битарс ва ӯро эҳтиром намо. Эй писарам, аз Парвардигорат, ки туро офаридааст, натарс, то ки Ӯ ба ту хомӯш намонад. Эй писарам, марде, ки оромӣ надорад, маргаш аз ҳаёташ беҳтар аст; ва садои гиря аз садои суруд беҳтар аст; зеро ғаму андӯҳ, агар тарси Худо дар онҳо бошад, аз садои суруд ва шодмонӣ беҳтар аст. Қиссаи Аҳикор 2:14,20,34,48

Ва Фиръавн аз озодии забон ва ҷасорати ӯ дар посух додан дар ҳайрат монд. Сипас Фиръавн аз тахт бархост ва дар пеши Ҳайқор истод ва ба ӯ гуфт: «Акнун ба ман бигӯ, то ман бифаҳмам, ки подшоҳи ту ба кӣ монанд аст ва ашрофонаш ба кӣ монанданд». Қиссаи Аҳикор 5:49

Пас, эй фарзандони ман, ба зебоии занон аҳамият надиҳед ва ба корҳои онҳо диққат надиҳед; балки бо якдилӣ ва бо тарси Худованд рафтор кунед ва барои корҳои нек ва таҳсил ва чорвои худ меҳнат кунед, то он даме ки Худованд ба шумо зане диҳад, ки Ӯ мехоҳад, то ки шумо мисли ман азоб накашед. Аҳди Рубен 2:1

Пас, ду сол ман ҷони худро бо тарси Худованд бо рӯзадорӣ азоб додам ва фаҳмидам, ки раҳоӣ аз ҳасад бо тарси Худо меояд. Аҳди Шимъӯн 1:18

Ва акнун, эй фарзандонам, ба шумо амр медиҳам: бо тамоми дили худ аз Худованд Худои худ битарсед ва бо тамоми шариати Ӯ бо соддагӣ рафтор кунед. Дар тарси Худо бо ғайрат ҳикмат пайдо кунед; зеро ҳатто

агар роҳе ба асирӣ бошад ва шаҳрҳо ва заминҳо хароб шаванд ва тилло ва нуқра ва ҳар дороие нобуд шавад ҳам, ҳикмати хирадмандонро ҳеҷ чиз нест карда наметавонад, ба ҷуз кӯрӣ аз бединӣ ва бераҳмии аз гуноҳ ба вуҷуд омада. Аҳди Левӣ 4:1,8

Ва тарс онҳоро фаро гирифт ва онҳо аз ҷанг бо мо даст кашиданд. Ман бистсола будам, вақте ки ин ҷанг фаро расид. Ва канъониён аз ман ва бародаронам метарсиданд. Аҳди Яҳудо 1:23,51

Агар шумо шаробро бо шодӣ нӯшед, дар тарси Худо хоксор бошед. Зеро агар дар шодмонии шумо тарси Худо аз байн равад, мастӣ пайдо мешавад ва бешармӣ ворид мешавад. Аҳди Яҳудо 3:25-26

Аммо шумо дар тамоми айёми умри худ аз Худованд Худои мо бо тамоми қуввати худ битарсед. Аҳди Забулун 2:40

Ва акнун, эй фарзандонам, аз Худованд битарсед ва аз шайтон ва арвоҳи ӯ эҳтиёт шавед. Аҳди Дониёл 2:14

Пас, эй фарзандони ман, бигзор ҳамаи корҳои шумо бо нияти нек ва бо тарси Худо анҷом дода шаванд, ва ҳеҷ кореро бо нафрат ё берун аз мӯҳлат анҷом надиҳед. Аҳди Нафтолӣ 1:21

Агар шумо корҳои нек кунед, фарзандони ман, ҳам одамон ва ҳам фариштагон шуморо баракат хоҳанд дод; ва Худо дар миёни халқҳо тавассути шумо ҷалол хоҳад ёфт, ва шайтон аз шумо хоҳад гурехт, ва ҳайвоноти ваҳшӣ аз шумо хоҳанд тарсид, ва Худованд шуморо дӯст хоҳад дошт, ва фариштагон ба шумо часпида хоҳанд шуд. Аҳди Нафтолӣ 2:26

Ӯ бар зидди одами муқаддас сухан намегӯяд, зеро тарси Худо нафратро мағлуб мекунад. Зеро аз тарси он ки Худовандро хафа кунад, ӯ ба ҳеҷ кас, ҳатто дар фикр, бадӣ намекунад. Аҳди Ҷод 1:29-30

Зеро Худованд онҳоеро, ки аз Ӯ метарсанд, на дар торикӣ, на дар занҷирҳо, на дар андӯҳ ва на дар эҳтиёҷот тарк намекунад. Зеро Худо мисли одам шарманда намешавад, на мисли писари одам наметарсад, на мисли заминӣ заиф ва тарсонанда нест. Аҳди Юсуф 1:21-22

Бародаронам медонистанд, ки падарам маро чӣ қадар дӯст медорад, аммо ман худро дар зеҳнам баланд намегирифтам: гарчанде ки кӯдак будам, дар дилам аз Худо тарс доштам; зеро медонистам, ки ҳама чиз гузаранда аст. Ва ман бо нияти бад бар зидди онҳо нарафтам, балки бародаронамро эҳтиром мекардам; ва аз рӯи эҳтиром ба онҳо, ҳатто вақте ки маро фурӯхтанд, аз гуфтани он ки ман писари Яъқуб ҳастам, марди бузург ва тавоно. Оё шумо низ, эй фарзандони ман, дар ҳама корҳои худ аз Худо тарсед ва бародарони худро эҳтиром кунед? Аҳди Юсуф 2:5-7

Аз Худованд битарсед ва ҳамсояи худро дӯст доред; ва ҳарчанд арвоҳи Белиар шуморо ба ҳар бадӣ гирифтор мекунанд, онҳо бар шумо ҳукмронӣ нахоҳанд кард, чунон ки бар бародари ман Юсуф ҳукмронӣ накарданд. Чӣ қадар мардон мехостанд ӯро бикушанд ва Худо ӯро муҳофизат кард! Зеро касе, ки аз Худо метарсад ва ҳамсояи худро дӯст медорад, наметавонад аз ҷониби рӯҳи Белиар, ки аз тарси Худо муҳофизат карда мешавад, мағлуб карда шавад. Аҳди Бинёмин 1:14-16